

WIADOMOŚCI URZĘDOWE

ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO

ROK III NR 2 (12)

KWIECIEŃ – MAJ 1959

CENA ZŁ 3,50

TREŚĆ

	str.
UCHWAŁY NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ	
Uchwała Naczelnej Rady Harcerskiej z dn. 17.IV.1959 r. w sprawie zatwierdzenia bilansu za rok 1958	2
UCHWAŁY II ZJAZDU WALNEGO ZHP	
Statut Związku Harcerstwa Polskiego	3
Wytyczne do programu ZHP na okres 1959—1961	9
Naczelna Rada Harcerska	18
Komisja Rewizyjna ZHP	19
Uchwała NRH z dnia 21.IV.1959 r. w sprawie wyboru Naczelnika Harcerstwa i Głównej Kwatery Harcerstwa	20
Uchwała NRH z dnia 21.IV.1959 r. w sprawie wyboru zastępców Naczelnika Harcerstwa	20
Uchwała Zjazdu Walnego ZHP w sprawie ustanowienia Odznaki Przyjaciela Harcerstwa	20
ROZKAZY GŁÓWNEJ KWATERY HARCERSTWA	
Rozkaz Głównej Kwatery Harcerstwa L.7/59 z dnia 24.III.1959 r.	21
Rozkaz Głównej Kwatery Harcerstwa L.8/59 z dnia 1.IV.1959 r.	21
Załączniki do Rozkazu GKH L.8/59 z dnia 1.IV.1959 r. G 5-IV-59 Instrukcja w sprawie przechowywania środków pieniężnych drużyn i szczerpów harcerskich oraz Kół (sekcji) Przyjaciół Harcerstwa na książeczkach oszczędnościowych PKO	27
Rozkaz Głównej Kwatery Harcerstwa L.9/59 z dnia 24.IV. 1959 r.	28
Rozkaz Głównej Kwatery Harcerstwa L.10/59 z dnia 2.V. 1959 r.	28

**UCHWAŁA
NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ**

z dnia 17 kwietnia 1959 r.

W SPRAWIE ZATWIERDZENIA BILANSU ZA ROK 1958

W oparciu o opinię Komisji Gospodarczej NRH i sprawozdanie z działalności Działu Finansowo-Gospodarczego GRH, Naczelna Rada Harcerska — na wniosek Centralnej Komisji Rewizyjnej — zatwierdza wy-

Sekretarz NRH
(Kazimiera Świątchocka, hm)

konanie budżetu Związku za rok 1958 oraz bilans zamknięcia na dzień 31 grudnia 1958 roku, zamykający się sumą bilansową 39.680.075,46 zł.

Przewodniczący Zebrania
(Jerzy Breitkopf, hm)

DRUHU INSTRUKTORZE!

Czy
zaprenumerowałeś już nowe czasopismo
pt.

„HARCERSTWO“

Informujemy że:

„HARCERSTWO“ jest przeznaczone dla kadry instruktorskiej kierującej pracą najważniejszych oddziałów działalności Związku, pracą Komend Chorągwi i Hufców.

„HARCERSTWO“ chce pomóc w tworzeniu wśród kadry instruktorskiej wspólnej płaszczyzny ideowej i programowej, w koncentrowaniu wysiłków nad rozwojem programu Związku, w rozwiązywaniu najważniejszych zadań ideowo-wychowawczych, progra. mowych, organizacyjnych i metodycznych. Pragnie pomóc w utrwalaniu i upowszechnianiu dorobku naszego Związku.

Cena numeru zł 5,00.

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumerata półroczna — zł 28,00. Prenumerata za okres kwiecień — grudnia 1959 r. (Nr 1—9) — zł 42,00. (Tym samym anuluje się warunki prenumeraty podane poprzednio).

Pieniądze należy wpłacać przekazem PKO na konto:

PKO I O/M Warszawa Nr 1-6-100320 — Centralna Składnica Harcerska, Oddział „WYDAWNICTWO HARCERSKIE“ — Warszawa, ul. Konopnickiej 6.

Na środkowym odcinku przekazu należy zaznaczyć cel wpłaty („Harcerstwo“, żądaną ilość egzemplarzy i okres na jaki zamawia się prenumeratę).

Dodatkowych zamówień lub trzeciego odcinka przysłać do Wydawnictwa nie trzeba.

Numerzy zaległe wysyłamy tylko za zaliczeniem pocztowym.

**UCHWAŁY
II ZJAZDU WALNEGO ZHP**

W dniach 18—21 kwietnia 1959 r. odbył się w Warszawie II Zjazd Walny ZHP.
Zjazd uchwalił następujące dokumenty:
Statut ZHP
Wycenne do programu ZHP na okres 1959—1961

Poniżej zamieszczamy dokumenty i uchwały Zjazdu:

Ponadto Zjazd wybrał:

Naczelną Radę Harcerską oraz Komisję Rewizyjną ZHP, a także podjął uchwałę w sprawie ustanowienia Odznaki Przyjaciela Harcersstwa.

**STATUT
ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO**

**I. NAZWA, TEREN DZIAŁALNOŚCI
I SIEDZIBA**

§ 1

1. Stowarzyszenie nosi nazwę „Związek Harcerstwa Polskiego”, w skrócie „ZHP”.
2. Związek Harcerstwa Polskiego jest Stowarzyszeniem Wyższej Użyteczności.

§ 2

ZHP rozwija swoją działalność na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 3

Siedzibą władz naczelnych ZHP jest miasto stołeczne Warszawa.

II. CHARAKTER, CEL I ŚRODKI DZIAŁANIA

§ 4

ZHP jest samodzielną, dobrowolną, masową choć nie powszechną ideowo-wychowawczą organizacją społeczną, skupiającą młodzież i instruktorów do wspólnej pracy dla Polski Ludowej.

ZHP pracuje pod ideowym przewodnictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.
ZHP wychowuje młodzież w duchu idei socjalizmu; wychowuje:

- człowieka całym życiem oddanego walce o rozkwit i suwerenność Ojczyzny, zdyscyplinowanego, odpowiedzialnego gospodarza kraju, który umie dla niego sumiennie pracować i magdże nim współzadzielić;
- człowieka, dla którego zgodnie z ideą internacjonalizmu sprawy i wolność innych narodów są równie ważne, jak sprawy jego narodu;
- człowieka wrażliwego na krzywdę, szczególnie na krzywdę społeczną, szanującego w każdym człowieku, stojącego zawsze w obronie godności ludzkiej, w obronie słabych, krzywdzonych i prześladowanych;
- człowieka świadomie pracującego nad własnym charakterem, zwalczającego egoizm u siebie i u innych, zdolnego do poświęceń w imię swojej idei, umiającego wytrwale walczyć o zwycięstwo własnych przekonań, który zawsze postępuje tak jak myśli, umie podporządkować się decyzji zespołu;

§ 5

ZHP czerpie swe ideały wychowawcze z najpiękniejszych tradycji kultury polskiej, z walk naszego narodu o wolność, niepodległość i postępek, do szczególnie bliskich nam bohaterskich tradycji walk klasy robotniczej, z tradycji postępowych ruchów młodzieżowych w Polsce, w tym postępowego nurtu całego ruchu harcerskiego od zarania jego istnienia.

§ 6

ZHP jako instytucja świecka nie organizuje życia religijnego. Wychowuje swych członków w duchu wolności przekonań i szeroko pojętej tolerancji tak w stosunku do wierzących, jak i niewierzących.

§ 7

Związek Harcerstwa Polskiego:

- a) jest członkiem Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej i bierze czynny udział w jej pracach;
- b) w imię wspólnych ideałów współdziała z organizacjami pionierskimi i młodzieżowymi krajów obczy socjalizmu oraz postępowymi organizacjami młodzieżowymi na całym świecie;
- c) utrzymuje kontakt z wszystkimi młodymi ludźmi i organizacjami młodzieżowymi, które pragną zachowania pokoju i przyjaźni między narodami;
- d) współdziała z młodzieżą zagraniczej.

§ 8

1. Pracę ideowo-wychowawczą z młodzieżą ZHP prowadzi na zasadach zawartych w Statucie oraz w Przrzeczeniu i Prawie Harcerskim i w Odznicy oraz Prawie Zucha, które brzmią następująco:

PRZYRZECZENIE HARCERSKIE

Maam zwyciężyć w całym życiu pięć służeb Polse Ludowej, walczyć o prymat i sprawiedliwość społeczną, nieść chętnie pomoc każdemu człowiekowi, być posłusznym Prawu Harcerskiemu.

PRAWO HARCERSKIE

1. Harcerz służy Polsce i dla niej sumiennie spełnia swoje obowiązki.
2. Na słowie harcerza polegają jak na Związku.
3. Harcerz jest sprawiedliwy, to każdemu szanuje człowieka i staje w obronie krzywdzonego.
4. Harcerz jest przyjacięciem tych, co zmieniają świat na lepszy, a za brata uważa każdego innego harcerza.
5. Harcerz chętnie pomaga rodzicom, dba o dom rodzinny, szanuje starszych.
6. Harcerz jest posłusznym i gospodarnym, dba o dobro społeczne.
7. Harcerz jest pracowity i wytrwały, w życiu stawia sobie wielkie cele.
8. Harcerz jest karny i odważny, w uśmiechem pokonuje trudności.
9. Harcerz jest przyjacielem przyrody, poznaje jej piękno i tajemnice.
10. Harcerz jest silachetny w słowie i czynach. Nie pali tytoniu, nie pije napojów alkoholowych.

OBIECTNA ZUCHA

Obiecuje być dobrym zuchem, zawsze przestrzegać Prawa Zucha.

PRAWO ZUCHA

1. Zuch kocha Polskę.
2. Zuch jest dzielny.
3. Zuch mówi prawdę.
4. Zuch pamięta o starych obowiązkach.
5. Wszystkimi jest z zuchem dobrze.
6. Zuch stara się być coraz lepszym.

2. Przyrzeczenie i Prawo Harcerskie obowiązują młodzież i instruktorów. Wyjątek stanowi jedynie zamknięcie palenia tytoniu. Zwolnieni są z niego pełnoletni członkowie Związku. Są oni jednak zachęcani do niepalenia.

3. Instruktor-Instruktorka przy mianowaniu składa na ręce hufcowego, komendanta chorągwi lub Naczelnika Harcerstwa, w zależności od przydziału służbowego, Zobowiązanie Instruktorskie, które brzmi następująco:

ZOBOWIĄZANIE INSTRUKTORSKIE

Stwierdzam, że wstępuję do grona instruktorskiego Związku Harcerstwa Polskiego w pełnej świadomości praw i obowiązków organizacyjnych oraz odpowiedzialności za swoją pracę i za powierzona mi młodzież.

Zobowiązuję się w pracy wykonać wszystkie zadania i młodzieży poszanowanie godności ludzkiej, patriotyzm, poczucie sprawiedliwości społecznej i dążeń do jej urzeczywistnienia w Polsce i na całym świecie.

Będę pracował nad utrwaleniem w umysłach i uczuciach młodzieży zrozumienia i umiłowania idei socjalizmu.

Będę karnym członkiem organizacji. Gdziekolwiek się znajdę, będę się starał brać udział w pracy ZHP i nie poruczę powierzonego sobie stanowiska, zamierzając nie wywiązać z obowiązków, które z niego wynikają.

§ 9

- Dla osiągnięcia swych celów ZHP:
- a) skupia młodzież i instruktorów harcerskich w odpowiednich jednostkach organizacyjnych;
 - b) prowadzi wśród młodzieży prace wychowawcze metodami harcerskimi, wzbogacając je najnowszymi osiągnięciami pedagogiki;
 - c) szkoli kierowników pracy harcerskiej;
 - d) zabiega o fundusze, gromadzi pomoce, zakłada odpowiednie urządzenia oraz placówki wychowawcze i gospodarcze;
 - e) prowadzi działalność wydawniczą i propagandową;
 - f) współpracuje z organizacjami młodzieżowymi — Związkiem Młodzieży Socjalistycznej i Związkiem Młodzieży Wiejskiej oraz innymi organizacjami społecznymi i instytucjami zajmującymi się sprawami wychowania młodzieży.

III. CZŁONKOWIE ZWIĄZKU

§ 10

Członkami ZHP są:

- a) instruktor(i) i instruktorki;
- b) młodzież harcerska (harcerki, harcerze, zuchy).

§ 11

Instruktor(i)-instruktorem może zostać osoba świecka, posiadająca obywatelstwo polskie, mająca przygotowanie do prowadzenia pracy wychowawczej w Związku i odpowiadająca warunkom, określonym w regulaminie instruktorów harcerskich, ustalonym przez Naczelną Radę Harcerską.

§ 12

Podstawowe obowiązki instruktorów są następujące:

- a) przestrzeganie i wprowadzanie w życie zasad ideowych Związku i Zobowiązania Instruktorskiego;
- b) czynny udział w pracy harcerskiej na stanowiskach wychowawczych;
- c) stałe podnoszenie swego poziomu ogólnego i instruktorskiego;
- d) podporządkowanie się przepisom i zarządzeniom obowiązującym w Związku;
- e) regularne opłacanie składek instruktorskiej.

§ 13

Podstawowe uprawnienia instruktorów są następujące:

- a) czynne oraz w wypadku pełnoletności bierne prawo wyborcze do wszystkich władz Związku;
- b) prawo do sprawowania wszelkich funkcji w Związku;
- c) prawo przyjmowania Przyrzeczenia Harcerskiego;
- d) prawo składania wniosków dotyczących życia Związku;

e) prawo do korzystania z urządzeń i instytucji Związku.

§ 14

1. Tryb mianowania, zaliczenia służby, przenoszenia do rezerwy i zwalniania instruktorów z ZHP ustala regulamin instruktorów ZHP oraz inne regulaminy uchwalane przez Naczelną Radę Harcerską.

2. Usunięcie instruktora z ZHP może nastąpić jedynie na podstawie orzeczenia komisji dyscyplinarnej za:

- a) popełniony czyn nieetyczny lub działanie na szkodę Związku;
- b) niestosowanie się do Statutu i regulaminów;
- c) zaleganie ze składkami dużej, niż jeden rok.

Usunięcie instruktora w stopniu przewodnika-przewodniczki i podharcmistrza-podharcmistrzyni przeprowadza komenda chorągwi, harcmistrza-harcmistrzyni — Główna Kwaterna Harcerstwa.

Usuniętiemu przysługuje prawo odwołania do hierarchie wyższej władzy harcerskiej. Do czasu rozstrzygnięcia odwołania odwołującemu się nie przysługują prawa członkowskie.

§ 15

a) Młodzież harcerska do lat 11 nosi nazwę zuchów i jest zorganizowana w drużyny zuchowe.

b) Młodzież harcerska od lat 11 nosi nazwę harcerski-harcerzy i jest zorganizowana w drużyny harcerskie.

c) Zuchy, harcerki i harcerze są przyjmowani do drużyn za zezwoleniem rodziców lub opiekunów.

d) Młodzież starsza, powyżej lat 16, może pozostać w ZHP w zasadzie w charakterze pełniących funkcje wychowawcze lub być zorganizowana w drużyny, których celem jest przygotowanie kierowników pracy harcerskiej.

e) Młodzież harcerska ma prawo korzystania z urządzeń ZHP, nie ma ani czynnego, ani biernego prawa wyborczego do władz Związku.

f) Odpowiednie instrukcje określają sposób przyjmowania, zwalniania i usuwania członków drużyn.

IV. USTROJ ZWIĄZKU

§ 16

ZHP dzieli się na chorągwie, a chorągwie na hufce. Hufce składają się z drużyn zuchowych i harcerskich.

§ 17

Chorągiew obejmuje hufce i wszystkie inne niższe, bezpośrednio jej podlegające jednostki organizacyjne, znajdujące się na terenie odpowiadającym w zasadzie województwu lub miastu wydzielonemu na prawach województwa.

§ 18

Hufiec obejmuje drużyny zuchów, drużyny harcerskie oraz inne bezpośrednio mu podległe jednostki organizacyjne, znajdujące się na terenie odpowiadającym w zasadzie powiatowi, miastu wydzielonemu na prawach powiatu lub dzielniczemu miastu wydzielonemu na prawach województwa.

§ 19

Drużyny są w zasadzie jednorodajowe. Władze harcerskie są wspólne.

§ 20

Odpowiednie instrukcje określają strukturę i zasady pracy drużyn.

V. WŁADZE NACZELNE

§ 21

Władzami naczelnymi ZHP są:

- a) Zjazd Walny;
- b) Naczelna Rada Harcerska i jej organ — Główna Kwaterna Harcerstwa;
- c) Komisja Rewizyjna ZHP.

§ 22

1. W Zjeździe Walnym biorą udział:
 - a) członkowie NRH oraz Komisji Rewizyjnej ZHP;
 - b) komendanci chorągwi;
 - c) instruktorzy-instruktor(i), jeżeli wywiązali się z obowiązków organizacyjnych; w razie, gdy liczba instruktorów-instruktor(ek) będzie większa niż 500 — biuro-ralni udział w Zjeździe Walnym poprzez delegatów wybieranych na podstawie regulaminu uchwalonego przez NRH.

2. Zwyczajny Zjazd Walny odbywa się co 4 lata, zwołuje go Naczelna Rada Harcerska, ogłaszając to w „Wiadomościach Urzędowych” przynajmniej na 2 miesiące przed terminem z podaniem porządku obrad.

3. Nadzwyczajny Zjazd Walny zwołuje NRH z własnej inicjatywy lub na żądanie Komisji Rewizyjnej ZHP lub na wniosek 1/4 ogólnej liczby instruktorów Związku.

Żądanie zwołania Zjazdu Walnego powinno być zgłoszone na piśmie z podaniem proponowanego porządku dziennego obrad. NRH ma prawo uzupełnić proponowany porządek obrad.

§ 23

Zjazd Walny:

a) decyduje o sprawach ideowo-programowych ZHP;

b) wybiera:

- Naczelną Radę Harcerską,
- Komisję Rewizyjną ZHP;

c) przyjmuje sprawozdanie Naczelnego Rady Harcerskiej i Komisji Rewizyjnej ZHP;

d) podejmuje decyzję co do udzielenia absolutorium NRH;

e) uchwała Statut, decyduje o jego zmianie i o likwidacji ZHP;

f) uchwała regulamin Zjazdu Walnego.

Uchwały Zjazdu Walnego w sprawach nie objętych innymi paragrafami niniejszego Statutu są prawomocne przy obecności co najmniej połowy uprawnionych do głosowania i zapadają zwykłą większością głosów.

§ 24

1. Liczbę członków Naczelnego Rady Harcerskiej ustala każdorazowo Zjazd Walny.

2. W skład Naczelnego Rady Harcerskiej wchodzi z urzędu komendanci chorągwi.

Mandat komendanta chorągwi wchodzącego z urzędu w wypadku jego rezygnacji lub zwolnienia z funkcji komendanta wygasa z chwilą odwołania go przez NRH.

3. Naczelna Rada Harcerska może odwołać ze swego składu poszczególnych członków i uzupełnić swój skład do liczby ustalonej na Zjeździe.

Łoś dokooptowanych, a także odwołanych członków NRH, nie może przekroczyć $\frac{1}{3}$ składu wybranego na Zjeździe, nie licząc zmian wynikających z kooptacji i odwoływania komendantów chorągwi wchodzących z urzędu. Uchwały w sprawach kooptacji i odwoływania zapadają bezwzględnie większością głosów.

4. Naczelna Rada Harcerska zbiera się nie rzadziej niż 4 razy w roku. Uchwały NRH zapadają większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków NRH i obowiązują wszystkich członków Związku.

§ 25

Naczelna Rada Harcerska jest najwyższą władzą harcerską w okresie między Zjazdami Walnymi.

1. NRH podejmuje uchwały w sprawach:

- realizacji założeń ideowych ZHP;
- Przyrzeczenia i Prawa Harcerskiego, Obietnicy i Prawa Zuchy oraz Zobowiązania Instruktorów;
- zasad pracy wychowawczej w Związku;
- zatwierdzenia podstawowych regulaminów;
- regulaminu wyborów delegatów-instruktorów na Zjazd Walny oraz zjazdy chorągwi;
- uchwałę statut harcerskich placówek gospodarczych.

2. Powołuje Sąd Harcerski i zatwierdza jego regulamin.

3. Powołuje komisje dla wykonania swych zadań.

4. Wysłuchuje okresowych sprawozdań Głównej Kwatery Harcerstwa, kontroluje i ocenia jej działalność.

5. Zatwierdza budżet Związku i kontroluje jego wykonanie, decyduje o nabyciu-zbyciu i obciążeniu nieruchomości, przyjmuje legaty i darowizny.

6. Ustala składki członkowskie oraz inne opłaty organizacyjne.

7. W okresie między zebrańmi NRH w uzasadnionych przypadkach GKH może podejmować decyzje w sprawach zastrzeżonych dla NRH z obowiązkiem orzeczenia tych decyzji do zatwierdzenia przez NRH na najbliższym zebraniu.

8. NRH działa w oparciu o regulamin przez siebie opracowany.

§ 26

1. Zebranie Naczelnej Rady Harcerskiej zwołuje Główna Kwatera Harcerstwa uchwałą zawierającą proponowany porządek dzienny. GKH obowiązuje jest zwołać zebranie NRH również na wniosek Komisji Rewizyjnej ZHP lub $\frac{1}{3}$ ogólnej liczby członków NRH, zgłoszony na piśmie z podaniem proponowanego porządku obrad.

Obrazy NRH otwiera Naczelnik Harcerstwa. NRH wybiera każdorazowo spośród swego gona przewodniczącego obrad.

2. Prawo zgłaszania projektów uchwał NRH przysługuje:

- Głównę Kwaterę Harcerstwa;
- komisjom NRH;
- poszczególnym członkom NRH.

Projekty muszą być wniesione na piśmie przynajmniej na tydzień przed ogłoszonym terminem zebrania NRH.

3. Uchwały NRH są ogłaszane w „Wiadomościach Urzędowych”.

§ 27

1. Naczelna Rada Harcerska wybiera spośród siebie Naczelnika Harcerstwa i Główną Kwaterę Harcerstwa.

NRH ma prawo odwołać Naczelnika Harcerstwa i członków GKH.

2. Główna Kwatera Harcerstwa jest organem prezydyjalnym i wykonawczym NRH, pracującym kolegialnie pod przewodnictwem Naczelnika Harcerstwa.

Uchwały GKH zapadają większością głosów przy obecności co najmniej połowy członków GKH i obowiązują wszystkich członków Związku.

3. Sposób działania GKH określa regulamin uchwalony przez NRH.

§ 28

Główna Kwatera Harcerstwa:

- wykonuje uchwały Walnego Zjazdu i Naczelnej Rady Harcerskiej;
- inicjuje prace w zakresie podstawowych problemów Związku;
- kuje pracą wszystkich jednostek organizacyjnych i pracą Instruktorów;
- uchwala regulaminy i instrukcje związane z pracą podległych sobie jednostek;
- opracowuje budżet Związku i przedstawia do zatwierdzenia NRH;
- prowdzi kontrolę finansową jednostek organizacyjnych ZHP;
- w okresie między zebrańmi NRH decyduje o nabyciu, zbyciu i obciążeniu nieruchomości, przyjęciu legatów i darowizn oraz zaciąganiu zobowiązań;
- ma prawo uchylać uchwały, rozkazy i instrukcje itp. niższych jednostek organizacyjnych;
- reprezentuje ZHP wobec władz, organizacji i osób trzecich;
- składa sprawozdanie ze swej działalności Naczelnej Radzie Harcerskiej i odpowiada przed nią za swą pracę.

§ 29

1. Komisja Rewizyjna ZHP składa się z 9 członków i 4 zastępców.

2. Komisja Rewizyjna ZHP sprawuje kontrolę nad działalnością Związku oraz występuje z wnioskiem co do udzielenia absolutorium NRH.

3. Komisja Rewizyjna pracuje na podstawie regulaminu opracowanego przez siebie.

- Komisja Rewizyjna ZHP składa się z 9 członków i 4 zastępców.
- Komisja Rewizyjna ZHP sprawuje kontrolę nad działalnością Związku oraz występuje z wnioskiem co do udzielenia absolutorium NRH.
- Komisja Rewizyjna pracuje na podstawie regulaminu opracowanego przez siebie.

VI. WŁADZE TERENOWE

§ 30

Władzami chorągwi są:

- zjazd chorągwi;
- komenda chorągwi;
- komisja rewizyjna chorągwi.

§ 31

1. Zjazd chorągwi odbywa się raz na dwa lata.

2. W zjeździe biera udział instruktor-delegat, wybrani na podstawie regulaminu ustalonego przez NRH.

3) Zjazd chorągwi:

- wysłuchuje sprawozdania ustępującej komendy chorągwi i komisji rewizyjnej;
- podejmuje decyzje co do udzielenia absolutorium ustępującej komendzie;
- wytacza kierunki pracy chorągwi;
- dokonuje wyboru komendy chorągwi i komisji rewizyjnej.

§ 32

1. Komenda chorągwi składa się z 9—15 instruktorów wybranych przez zjazd chorągwi.

2. Komenda chorągwi wybiera spośród siebie komendanta chorągwi i przedstawia w GKH wniosek do zatwierdzenia.

3. GKH może zawiesić lub odwołać komendanta chorągwi, a także zawiesić lub odwołać z składu komendy chorągwi na wniosek komendanta chorągwi poszczególnych jej członków w ilości nie przekraczającej 50% całego składu. Uzupełnienia składu dokonuje komenda chorągwi przez kooptację.

Odwołanie komendanta chorągwi podlega zatwierdzeniu przez NRH na najbliższym posiedzeniu.

4. W wypadku ustąpienia lub odwołania większej ilości członków komendy chorągwi niż 50%, GKH ma obowiązek mianować p.o. komendanta chorągwi i zarządzić wybory w terminie nie dłuższym, niż pół roku.

§ 33

1. Komenda chorągwi pod przewodnictwem komendanta jest organem kierującym kolegialnie pracą chorągwi.

2. Uchwały komendy chorągwi zapadają większością głosów przy obecności co najmniej $\frac{2}{3}$ członków.

§ 34

Komenda chorągwi:

- wykonuje uchwały i zarządzenia naczelnych władz harcerskich;
- kuje pracą podległych sobie jednostek organizacyjnych i pracą instruktorów chorągwi;
- ma prawo uchylać rozkazy, instrukcje itp., niższych jednostek organizacyjnych;
- prowdzi działalność finansowo-gospodarczą w ramach przysługujących jej uprawnień;
- reprezentuje ZHP wobec terenowych władz, organizacji społecznych i osób trzecich na terenie swego województwa;
- składa sprawozdanie ze swej pracy GKH i zjazdu chorągwi i odpowiada przed nimi za swą pracę.

§ 35

1. Komisja rewizyjna chorągwi składa się z 5 członków i 2 zastępców.

2. Komisja rewizyjna chorągwi sprawuje kontrolę nad działalnością chorągwi oraz składa sprawozdanie nad działalnością chorągwi z wnioskiem co do udzielenia absolutorium ustępującej komendzie w powyższym zakresie.

3. Komisja rewizyjna pracuje na podstawie regulaminu opracowanego przez Komisję Rewizyjną ZHP.

§ 36

Władzą hufca jest komenda hufca.

§ 37

1. Komenda hufca składa się z 5—9 instruktorów, w tym hufcowego, mianowanych przez komendę chorągwi.

2. Komenda chorągwi może zawiesić i odwołać hufcowego, a na wniosek hufcowego poszczególnych członków komendy hufca.

§ 38

1. Komenda hufca pod przewodnictwem hufcowego jest organem kierującym kolegialnie pracą hufca.

2. Uchwały komendy hufca zapadają większością głosów przy obecności co najmniej $\frac{2}{3}$ członków.

3. Obowiązki i prawa hufcowego określa regulamin opracowany przez NRH.

§ 39

Komenda hufca:

- wykonuje uchwały i zarządzenia władz harcerskich;
- kuje pracą podległych sobie jednostek organizacyjnych i pracą instruktorów hufca;
- prowdzi działalność finansowo-gospodarczą w ramach przysługujących jej uprawnień;
- reprezentuje ZHP wobec władz terenowych, organizacji społecznych i osób trzecich na terenie hufca;
- składa sprawozdanie ze swej działalności komendzie chorągwi i odpowiada przed nią za swą pracę.

VII. SĄDY I KOMISJE DYSCIPLINARNE

§ 40

Sprawy między instruktorami ZHP rozstrzygają sądy harcerskie. Sądy harcerskie są sądami koleżeńskimi.

2. Wykazowania dyscyplinarne instruktorów rozstrzygają komisje dyscyplinarne.

3. Sądy harcerskie i komisje dyscyplinarne istnieją przy NRH i komendach chorągwi i są przez nie powoływane.

4. Zakres, strukturę i zasady działania sądów harcerskich i komisji dyscyplinarnych ustalają regulaminy uchwalane przez Naczelną Radę Harcerską.

VIII. RADY I KOŁA PRZYJACIÓŁ HARCESTWA

§ 41

1. Na terenie szkół, w których działają drużyny harcerskie, mogą w ramach komitetów rodzicielskich działać zespoły zajmujące się pracą z drużyną harcerską (koła przyjaciół harcerstwa). Zakres działalności tych zespołów określi zarządzenie Ministra Oświaty, wydane w porozumieniu z Naczelną Radą Harcerską.

2. Przy harcerskich drużynach pozaszkolnych mogą działać koła przyjaciół harcerstwa na zasadach określonych regulaminem, uchwalonym przez Naczelną Radę Harcerską w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

3. Przy poszczególnych komendach ZHP mogą być tworzone rady przyjaciół harcerstwa, powołane przez nadrzedną komendę ZHP na wniosek zainteresowanego komendy. Regulamin Rad przyjaciół harcerstwa określa Naczelna Rada Harcerska.

4. NRH powołuje Radę Główną Przyjaciół Harcerstwa.

5. Członkowie kół przyjaciół, rad przyjaciół oraz osoby pełnoletnie nie będące członkami ZHP a pełniące funkcje w jednostkach harcerek, które przez swą aktywną pracę oddają poważne usługi na rzecz ZHP — mogą na podstawie regulaminu uchwalonego przez NRH otrzymać tytuł „działacza harcerek”.

IX. MUNDUR, OZNAKI, SZTANDARY I PIECZĘCE

§ 42

Młodzież harcerek i instruktorów ZHP przysługuje prawo noszenia munduru, krzyża, lilijki oraz innych oznak zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

§ 43

1. Harcerskie jednostki organizacyjne mają prawo posiadania standardów na zasadach określonych regulaminem wewnętrznym.

2. Naczelnej Radzie Harcerskiej, Głównej Kwaterze Harcerstwa, komendom chorągwi i komendom hufców przysługuje prawo używania pieczęci z krzyżem harcerek.

Napis na pieczęć głównej Związku brzmi: „Naczelna Rada Związku Harcerstwa Polskiego”. Napisy na pieczęciach pozostałych organów określa regulamin wewnętrzny.

X. FUNDUSZE I GOSPODARKA

§ 44

1. ZHP posiada osobowość prawną, może przyjmować zapisy i darowizny oraz nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomości bez ograniczeń i bez potrzeby uzyskiwania zezwoleń przewidzianych w przepi-

sach specjalnych, regulujących sprawę zapisów, darowizn oraz nabywania majątku przez osoby fizyczne i prawne.

2. Rokiem administracyjnym ZHP jest rok kalendarzowy.

3. Fundusze ZHP powstają z:

- opłat organizacyjnych;
- dotacji państwowych i społecznych;
- przedsiębiorstw i wydawnictw harcerek;
- dochodów z majątku Związku;
- ofiar, darowizn, zapisów itd.

4. Sposób prowadzenia gospodarki finansowej i majątkowej ZHP i załączania wszelkich zobowiązań i umów określa regulamin uchwalony przez Naczelną Radę Harcerską.

XI. ZMIANA STATUTU I ROZWIĄZANIE ZHP

§ 45

1. Uchwały w sprawie zmiany Statutu podejmuje Zjazd Walny większością $\frac{2}{3}$ głosów przy obecności co najmniej połowy uprawnionych do udziału w Zjeździe.

2. Uchwała w sprawie rozwiązania ZHP może podjąć tylko Zjazd Walny większością $\frac{3}{4}$ głosów obecnych. Uchwała ta jest ważna przy obecności co najmniej połowy uprawnionych do udziału w Walnym Zjeździe.

*

Statut niniejszy został uchwalony przez Zjazd Walny ZHP w dniu 20 kwietnia 1959 r.

Drużyny i Instruktorzy zuchowi!

Prenumeracje i czytelnicy

„ZUCHOWE WIĘŚCI”

Miesięcznik. Pismo drużynowych i instruktorów zuchowych.

W każdym numerze:

- ciekawe wiadomości z pracy drużyn;
- nowe gry i plasy;
- projekty wieżeczek;
- zabawy i piosenki;
- opracowania sprawności itp.

W piśmie znajdziecie pomoc w rozwiązywaniu trudnych problemów wychowawczych, ciekawe reportaże i opowiadania, rozrywki umysłowe i szereg innych potrzebnych Wam materiałów

Warunki prenumeraty. Prenumerata kwartalna jednego egzemplarza — zł 10,00, półroczna — zł 20,00, roczna — zł 40,00.

Pieniądze należy wpłacać przekazem PKO na konto: PKO i O/M Warszawa Nr 1-6-100320 Centralna Kładalnica Harcerska — Oddział „WYDAWNICTWO HARCERSKIE”, Warszawa, ul. Konopnickiej 6.

Na środowowym ośrodku przekażą komitecie zaznaczyć cel wpłaty („Zuchowe Więści”, żądana ilość egzemplarzy i okres na jaki zamawia się prenumeratę).

Dodatkowych zamówień lub trzech odcinków przysłać do Wydawnictwa nie trzeba.

Prenumeratę na IV kwartał 1959 roku Wydawnictwo przyjmuje do dnia 20 września br.

WYDAWNICTWO HARCERSKIE

WYTYCZNE DO PROGRAMU ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO UCHWALONE PRZEZ II WALNY ZJAZD ZHP

w dniu 20 kwietnia 1959 roku

Ponad dwa lata istnieje w nowej, odmiennej postaci nasz Związek, Związek Harcerstwa Polskiego. Zespoły harcerek skupiają dziś z górą pół miliona chłopców i dziewcząt. Ponad 20 tysięcy instruktorów i wielu przyjaciół naszego ruchu — ludzi wszelkich zawodów — nie żaluje czasu, siły i serca dla spraw harcerek. Wszystko to świadczy, że harcerstwo jest żywym ruchem społeczno-wychowawczym, który może wiele działań wiązać swe cele i wysiłki z celami i przyszłością społeczeństwa, którego jest częścią. Przyszłości naszego narodu — to socjalizm, terrażniejszość — to jego budowa. Dla jednego i dla drugiego kształcimy charakteru w zabawie, pracy, działalności społecznej. Zachowując swoistość form i metod pracy stanowiąc część frontu młodego pokolenia Polski Ludowej, wraz ze Związkiem Młodzieży Socjalistycznej i Związkiem Młodzieży Wiejskiej zmierzamy do wspólnego celu — wychowania młodej kasty harcerek i chłopców.

Podstawowe założenia ruchu harcerek przyniósł wolności i postępu społecznej, z tradycji jego walk o niepodległość.

Zjazd Łódzki uchwalony na nowych zasadach Związku Harcerstwa Polskiego.

Oto jak można ująć w skrócie te zasady:

— Chcemy budować harcerstwo, które jest świadomym uczestnikiem marszu ku socjalizmowi i czynnikiem umiastnienia socjalizmu, który jasno deklaruje się politycznie.

— Chcemy tworzyć organizacje, w której praca wychowawcza łączy życie społeczne, a więc przede wszystkim problemami budownictwa socjalizmu; która jest świadomym „czynnikiem postępu, aktywnym w swym środowisku i oddziałującym na nie; w której swe charakterystyczne nie pleksodochy, ale aktywne członkowie społeczeństwa, przyswajając sobie normy życia społecznego właściwe socjalizmowi.

— Chcemy tworzyć organizacje wychowawcze, która dostosowuje swe metody do psychiki dziecka, ale nie izoluje go od świata dorosłych.

Dziś nasz Związek, metodyczny i organizacyjny Związek zrodził się w warunkach politycznych stworzonych przez VIII Plenum KC PZPR — był konsekwencją wstąpienia przez Partię na drogę umiastnienia socjalizmu poprzez naprawę błędów, posłobienie humanizmu socjalistycznego i konsolidowanie społeczeństwa wokół linii Partii przyjętej w październiku 1956 roku.

Jak wszystkie przemiany tego okresu w naszym kraju — powstawał on w miesiącach poprzedzających październik — Zmiany metodyczne i strukturalne, oczyszczenie treści i metod wychowania od niezgodnych z socjalizmem — narodził i należałoby — dojrzał i następował na nie ożywzone dążenia do naprawy innych dziedzin życia społecznego. Obok nakładki wiejskich instruktorów Organizacji Harcerskiej stawali do pracy instruktorzy dawnego ZHP.

Październik przyspieszył te procesy, przerwał tany ograniczający inicjatywę. Nie wszystkie wśród zalewu

projektów i rezolucji były słuszne, nie wszystkie czyste, nie wszystkie rozsądne. Nie tylko wychowawcy, którym leżało na sercu sprawy młodego pokolenia i nie tylko postępowe siły społeczne interesowały się przeobrażaniem się ruchu harcerek. Inicjatywa z nim swe nadzieje łączyła reakcja polityczna w kraju i za granicą. Rachuby to nie sphyliły się, ale wywierali swój wpływ na pracę wewnątrz Związku.

Zwyciężył pogląd, że należy szybko uwzględnić słuszne postulaty i zdecydowanie odrzucić tendencje zmierzające do reaktywowania — pod pretekstem „odnowy” — idei i metod, treści i form pracy nie nadążających za rozwojem życia społecznego.

Zjazd Łódzki zwołany przez Komendę Główną OHPŁ z inicjatywą działaczy terenowych — nie rezygnował więc ZHP w jego dawnej postaci. Idee, które przyszywały Zjazdowi, wyrosły z ideałów i walk klasy robotniczej, z dążeń narodu polskiego do wolności i postępu społecznego, z tradycji jego walk o niepodległość.

Zawarte w postawieniach Zjazdu ideowo-wychowawcze postulaty naszego Związku znajdują swoje oparcie w tradycjach postępowego ruchu młodzieżowego w Polsce — w tym zwłaszcza w dorobku ideowym i pedagogicznym postępowego nurtu w dawnym ZHP, Czerwonego Harcerstwa i Pioniera. Są to te same idee, zmierzające do ścisłego powiązania życia harcerek z socjalistycznymi przemianami życia w Polsce, które przyszywały wysiłkom programowym w harcerstwie w całym okresie powojennym. Przy słusznym kierunku ideowym nie doczekają się one w pełni prawidłowej realizacji wychowawczej. Zjazd Łódzki naprawiając błędy dła tym samym podstawy do posunięcia naprzód pracy wychowania socjalistycznego.

Taki jest nasz społeczny rodowód; trzeba o nim pamiętać, bo bez tego nie można zrozumieć dwu lat, które nas dzieli od Zjazdu Łódzkiego, nie sposób wytyczyć dalszą słuszną drogę.

Staliśmy razem do wspólnej pracy przed dwoma z górą laty. Przedstawialiśmy wówczas sobie — my, kadra harcerek — mozaikę barw często wzajemnie za sobą nie harmonizujących. Różne były nasze zapamiętania w dziedzinie pedagogiki i różnym holdawaliśmy poglądom ideowym i politycznym. Rozmiatmy dysponowaliśmy doświadczeniem wychowawczym i harcerek; w rozmaitych okresach zdobywaliśmy instruktorskie kwalifikacje; rozmaity kształt harcerstwa pozostaliśmy z własnej w nim pracy i każdy z nas w inny sposób widział model nowego harcerstwa i swoje w nim zadanie.

Podstawową większość spośród nas łączył żal do pracy z młodzieżą, umiejętność i chęć wyuczania jej potrzeb i dążeń, łączyła żywa troska o młode pokolenie; świadomość, że jego sprawy stanowią jeden z głównych problemów społecznych; łączyło rzetelne traktowanie działalności wychowawczej.

Naczelny naszym zadaniem stało się wypracowanie w oparciu o przyjęte w Łodzi zasady ideowe — harcerskiego programu działania, który odpowiadałby celom wychowania socjalistycznego. Takiego programu żądała od nas, choć nie zawsze w sposób uświadomiony, sama młodzież.

Jedną była droga zbudowania takiego programu: wspólna praca i wspólny wysiłek instruktorów Związku. Tylko w ten sposób można było wypracować osiągnięcia poprzednich okresów, uniknąć popełnianych błędów, wyciągając z doznanych niepowodzeń, dotrzymać kroku potrzebom współczesności. Jednocześnie tylko program tak tworzony mógł się stać ogniskiem, wokół którego nastąpiła konsolidacja całej kadry instruktorów.

Także było główne zadanie ubiegłych dwu lat ZHP. Miało ono zdecydować w praktyce o politycznym obliczu naszego Związku, albowiem bez programu działania nie ma realizacji przyjętych ogólnych założeń ideowych.

Walka o program miała w tych warunkach charakter polityczny. Została ona w zasadzie zakończona zwycięstwem. Decydujący wpływ na taki jej przebieg miała stabilizacja życia politycznego w kraju, przekształcająca nadzieje również na „drugą etap” w harcerstwie lub choćby na utrzymanie go w miejscu — z nową ideologią w deklaracjach i zaprzeczając ją, opartą na starym programie działania, praktyką. Kto wiązał z harcerstwem inne nadzieje, niż dobro młodzieży, musiał odejść lub przynajmniej wycofać się na inne pozycje. Dziś już mało kto otwarcie podważa zasady ideowe naszego Związku, zawarte w Łódzkiej Deklaracji Ideowej.

Decydowała wielkość w rozumieniu i dostrzeżeniu potrzeb młodzieży, umiłowanie pracy wychowawczej, żarliwość ideowa, umiejętności uwożycielstwa metod oddziaływania. Sprzyjał fakt, że dla wielu instruktorów okres ostatnich dwu lat pracy w Związku stał się dobrą szkołą kształtowania i rozwoju ich postawy ideowo-politycznej.

Rozstrzygnięcie walki o program, o ideowe oblicze współczesnego ruchu harcerskiego, nastąpić nie mogło i nie następuje tylko w sporach teoretycznych a przede wszystkim w praktyce, w działalności drużyn, w pracy tysięcy drużynowych i instruktorów. Ci, co myśleli wyłącznie kategoriami przeszłości, stawiali beznadziejnie i odpadał.

Tym sposobem program nasz — którego zgrab już stworzył się — powstaje jako dorobek szerokiego kręgu instruktorów, czego dowodem zwłaszcza CAS-58 i CAS-Zima — 58/59, które pozwoliły na sformułowanie kierunków programu całego Związku i programów poszczególnych chorągwi.

PROGRAM DZIAŁANIA

W toku dwuletniej działalności kadry instruktorowskiej wypracowaliśmy przebieg programu Związku.

Wychowanie przez działanie wykorzystuje własną aktywność wychowanka; jest podstawową zasadą pedagogiczną, na której opiera się nasz program. Harcerstwu kieruje aktywność młodzieży na zadania własne

Okres prac programowych nie należy do przeszłości. Okres ten trwa, wile jest spraw otwartych, wymagających rozwiązań.

Poważny udział w dotychczasowych pracach mają trzy odcinki: zuchy, wies i drużyny starsze.

Ruch wychowywalny szczególnie godnym punktem wyjścia: jest przeprowadzony dorobek pedagogiczny noszący piętno realizmu, zmierzal do powiązania dzieci ze światem, z ludźmi — co decydowało o jego postępowym charakterze. Warunki te zostały przez nas w pełni wykorzystane. Metody tradycyjne były rozwijane i wzbogacane treściami dnia dzisiejszego. Konsekwentnym pracom programowym towarzyszyły przeżywane wysiłki w dziedzinie wychowawczej i szkolenia kadry. Założenia odcynowy wychowawcy wykręczyły tej gałęzi harcerstwa dalsze perspektywy rozwoju.

Na teren środowiska młodzieży wiejskiej weszliśmy pełnym frontem dopiero w latach 1950—56, w latach Organizacji Harcerskiej. Oznaczało to ogromnie cenną zmianę w społecznym zasięgu harcerstwa. Przyjęcie za punkt wyjścia trafnie rozumianych potrzeb i warunków życia dziecka wiejskiego pozwoliło na dobro treści oraz wypracowanie metod i form zajęć drużyn harcerskich na wsi, na nagromadzenie obfitego materiału do dalszych uogólnień i wniosków praktycznych.

Drużyny starsze, obejmujące młodzież bardziej aktywną, po pierwszym zachwyceniu się harcerstwem, zaczęły domagać się zadań bardziej intelektualnych, wykraczających znacznie poza tradycyjne treści, formy i metody pracy. Praca w tych drużynach stwarzała właściwy klimat do eksperymentów i poszukiwań, których pierwsze rezultaty ujawniała akcja letnia 1958, „Warmia i Mazury”, „Biesieryment”, „Bieszczady” i Rajd Pomorski — wniosły nowe treści ciekawej i pozytywnej pracy dla kraju, wprowadzając młodzież w problematykę społeczną, polityczną i ekonomiczną, pomagając w szukaniu i osiągnięciu celów naszego Związku. Na sformułować tezę, że drużyny starsze stają się żywym ośrodkiem realizacji programu ZHP.

Osiągnięcia tych trzech odcinków naszego ruchu wolały opracowania, aby ich doświadczenia mogły służyć całemu Związkowi.

Zjazd Walny stwierdził, że Związek osiągnął postępy w koncentrowaniu i realizowaniu zasad Deklaracji Ideowej ZHP, przyjętej na poprzednim Zjeździe w Łodzi. Zjazd Walny przyjmuje niniejsze wytyczne do programu ZHP na najbliższy okres w przekształceniu, że stanowią one dalszy krok naprzód na drodze do celów określonych w Deklaracji Ideowej.

Zjazd Walny zobowiązuje Naczelną Radę Harcerską do systematycznego rozwijania i konkretyzowania tego programu i w miarę rozwoju Związku i potrzeb społecznych — do wysuwania nowych postulatów i kierunków programowych.

dla zespołu harcerskiego, dla rówieśników, dla całego kraju.

Dięki temu młodzież harcerska wchodzi w życie społeczne, poznaje zasady i normy życia społecznego i staje się w miarę swego rozwoju i wzrostu — odpowiedzialnym współorganizatorem swego środowiska —

działaniem społecznym, kształtującym swe własne życie na miarę zadań naszego społeczeństwa. Poznając problematykę społeczno-polityczną, współdziałając z instytucjami społecznymi i władzami, harcerki i harcerze znajdują swe miejsce w walce o postęp, w budowie i witalności socjalizmu w Polsce.

W toku działalności społecznej w harcerskim zespole powstają się powinności i utrwalają normy moralne w społeczeństwie współczesnym ludzi. Dopiero w społecznym działaniu i w odniesieniu do kolektywu i społeczeństwa nabierają pełnego życia i treści wzory, postulatory i nakazy zawarte w Przyrzeczeniu i Prawie Harcerskim. Dzieje się tak dzięki atmosferze wychowawczej i kształtowaniu się opinii zespołu, dzięki zamierzonym działaniom instruktora.

Nie chcemy działalności społecznej na efekt, bez warunków wychowawczych, nie widzimy także innej drogi kształtowania charakteru, jak w powiązaniu z czynną postawą społeczną.

Do pełnego wykorzystania możliwości, jakie stwarza działalność harcerska, niezbędne jest rozwijanie o młodzieży parę jej poznawczej w oparciu o treśćną wiedzę, a przy ocenie różnych zjawisk życia — kształtowanie racjonalistycznego sposobu myślenia.

Im bardziej swe kierunki działania, nasze zadania będą skierowane na ważne odcinki życia społecznego (jak na przykład w okresie akcji letniej 1958) — tym większa będzie wartość pracy wychowawczej.

Zadania społeczne potrzebne krajowi — to pole do wychowania patriotycznego. W oparciu o piękne tradycje harcerstwa przekształceni patriotyzm młodzieży nie tylko jako gotowość oficy życia w obronie Ojczyzny. Dajmy do tego, by patriotyzm znajdował wyraz w pracy i mądrym wystróżdzeniu naszym budującym socjalizm społeczeństwem.

Głównym zadaniem prac programowych, które nas czekają jest opracowanie metod służących bardziej efektywnie kształtowaniu postawy ideowo-moralnej młodzieży.

Działalność społeczną młodzieży służyć może kształtowaniu charakterów, podawów i postawy wobec życia dorastających w organizacji młodych ludzi. Ten cel, to zadanie, skupiać musi stałe namiętę i wynikiami w tej dziedzinie Związek nasz nierzędę będzie swoje osiągnięcia.

Proces wychowania dokonuje się w zespole. Działanie społeczne określa treść życia zespołu, nadaje mu sens, wiąże go ze światem. Atmosfera działającego zespołu jest dostojnym elementem wychowawczym zdolnym kształtować postawę i charakter. Musimy się nauczyć wykorzystywać w pełni i świadomie to podstawowe narzędzie wychowania harcerskiego — społecznie działający zespół.

Praca instruktora polegać powinna przede wszystkim na organizowaniu norm współżycia i postępowania w zespole i oddziaływaniu poprzez zespół na wychowanek. Proces wychowania dokonuje się również przez codzienną pomoc w wykonywaniu zadań i kierowaniu własnym postępowaniem, pomoc okazaną młodszym przez starszych, przez instruktorów. Działaniu społecznemu harcerskiego zespołu towarzyszyć musi zapałem zainteresowanie każdą harcerką i każdym harcerzem oraz troska ze strony instruktora o ich rozwój.

I w tej dziedzinie odwoływać się chcemy do własnej aktywności młodzieży. Musimy się nauczyć lepiej kierować pracą harcerzy, nad własnym postępowaniem w myśl ogólnych celów, którym służy harcerstwo. Wówczas dopiero wpływ organizacji przekraczać będzie ramy wewnętrznej drużyny, kształtując trwałe postawy i styl życia harcerzy.

Dotychczasowy dorobek i doświadczenia stwarzają podstawy do rozszerzenia programu na te dziedziny zawarte w Deklaracji Ideowej, nad którym postępowaniem w myśl ogólnych celów, którym służy harcerstwo. Wówczas dopiero wpływ organizacji przekraczać będzie ramy wewnętrznej drużyny, kształtując trwałe postawy i styl życia harcerzy.

Wychowanie internacjonalistyczne w naszych drużynach prowadzić powinno do uczuciowego zaangażowania się harcerzy po stronie (oczekaj się w świecie walki o sprawiedliwość społeczną, pokój i równoprawienie narodów, budzić poczucie solidarności z walczącymi i gotowość współdziałania, czynny sprzeciw wobec rasizmu i uprzedzeń narodowościowych).

Zagadnienie wychowania internacjonalistycznego wiąże się z treścią z codziennym życiem drużyn, wykorzystując w tym celu choć poznanie świata i życia ludzi w innych krajach, rozwijając bezpośrednio przyzwołe kontakty z rówieśnikami z zagranicy, szukając zadań umożliwiających współdziałanie z drużynami bratnich organizacji dziecięcych. Wszędzie tam, gdzie w szkole i w środowisku współżyje młodzież różnych narodowości, poziom i charakter tego współżycia stać się musi pierwszym programowym zadaniem harcerskim.

Dla powiązania harcerzy z tradycjami rewolucyjnymi należy w pracy drużyn w pełni wykorzystywać istniejące tradycje rewolucyjnego ruchu robotniczego i postępowego ruchu młodzieżowego najbliższego środowiska.

Trzeba uświadomić sobie przy tym, że tworząc wykorzystanie tradycji w wychowaniu polegać musi na przenoszeniu doświadczeń i wzorów osobistych z bliższej lub dalszej przeszłości do życia zespołów harcerskich w taki sposób, żeby wynikały z nich wnioski dla naszych czasów i dzisiejszych warunków. Tak więc na przykład sentencje bogate tradycje patriotycznych walk przetrwałych w latach II wojny światowej i skłaniające do niepodległości w tym, co nam powinności, dajmy bohaterstwu i poświęceniu, z nich powinnym wypracować nasz codzienny wysiłek, który służy rozwijającej się socjalistycznej Polsce.

Jeśli zestym w drużynach harcerskich zjawiskiem zaniedbanie postaci bohatera drużyny, tego doniosłego elementu harcerskiej metody wychowawczej. Za podstawowe kryterium wyboru bohatera drużyny przyjąć należy odpowiedź na pytanie, czy jego postać stwarza dostateczne możliwości realizowania dzisiejszych celów wychowawczych Związku.

W celu podniesienia świadomości i poziomu ideowego kadry — pilne jest postawienie na właściwym poziomie naukowym badań nad tymi odcinkami dziejów ruchu młodzieżowego, z tradycjami których związana jest nasza działalność. Wynikiem tych badań powinny być odpowiednio publikacje i rozpowszechnienie ich w inny sposób, (np. na kursach instruktorów) w miarę postępu prac.

Wokół tak budowanego programu harcerstwo organizuje różnorodnie, bogate życie młodzieży, aby pobu-

dząc jej aktywności wynikającą z własnych dążeń i dążenia te kształtować, rozwijać, pogłębiać. Jest bowiem harcerstwo organizacją, która wychowuje dla socjalizmu będąc jednocześnie terenem realizacji młodzieńczych marzeń i zainteresowań.

Program, który wypracowujemy, stawia harcerstwo wśród ważnych czynników w tworzącym się systemie wychowawczym Polski Ludowej. Zadania bliższego powiązania z życiem, stawiane przed szkołą i wychowaniem, wymagają daleko idących zmian w ustroju i działaniu szkoły.

Harcerstwo, mając znacznie elastyczniejsze warunki pracy, może poważnie pomóc w realizacji tych zadań już obecnie. Przez działalność młodzieży w środowisku bliższe może zadania społeczne, do których podjęcia przygotowuje szkoła, pomoże wiązać wiedzę z życiem, umożliwi konfrontację wiadomości szkolnych ze społeczeństwami z przynajmniej życia społecznego. W tym kierunku iść powinna praca naszych drużyn. Przynosi się ona wówczas do wyostrzenia młodzieży przekonania, że trzeba się uczyć, że ten jest więcej wart, kto dużo wie. Zespół harcerski kształtować powinien równocześnie obowiązkową, solidną postawę wobec obowiązków szkolnych oraz szacunek dla nauczyciela i jego pracy.

Cheśmy wypracować takie formy współdziałania Związku ze szkołą, które pozwolą na dalsze rozwijanie jego samodzielności przy jednoczesnym ścisłym powiązaniu celów działania drużyny z celami szkoły. Wymaga to zwłaszcza:

- wypracowania form pracy opiekunów drużyn harcerskich;
- rozwoju harcerstwa w zakładach kształcenia nauczycieli;
- bliższej współpracy w zorganizowanych formach, między całą kadra instruktorską a pionem oświatowym.

W planach przebudowy ustroju szkolnego należy uwzględnić rolę i zadania organizacji młodzieżowych i zajęć pozaszkolnych.

- Wymaga to:
- takich zmian w programach, które zapewnią młodzieży wolny czas na pracę w organizacji;
 - dalszego rozwoju i przekształcenia pracy placówek pozaszkolnych, ścisłego powiązania między pracą harcerstwa i tych placówek;
 - praktycznego zapoznania wszystkich studentów z zakładów kształcenia nauczycieli podczas studiów z programem i metodą pracy harcerskiej w formach wiążących przyszłych nauczycieli z harcerstwem przez udział w obozach, bezpośredni kontakt z dobrymi drużynami i instruktormi.

Harcerskie zespoły widzą wspólny cel, wspólne zadania — od zorganizowania wspólnym wysiłkiem blawku „Teatru pod Debnem”, wesołych zawodów sportowych — do wielkich akcji, przynoszących pokorę Ojczyźnie. Harcerski zastęp, drużyna, hufiec, chorągiew i cały Związek wreszcie — bez bliższych i dalszych celów, konkretnych wspólnych zadań — istnieć nie mogą.

Dzisiejsze kierunki działania całego Związku powstały z doświadczeń tych wszystkich drużyn, które zadań dla swego zespołu szukały w otaczającym je życiu. Konkretnych kształtów nabierał nasz program wspólnego działania całego Związku przede wszystkim w toku ubiegłorocznej akcji letniej.

Była ona przeprowadzona z myślą o uczestnictwie młodzieży harcerskiej w życiu społecznym, co odpowiadało naszym podstawowym założeniom metodycznym i ideowym. Starsze drużyny znalazły swoje miejsce w akcjach HALMS-u („Warma i Mazury”, „Rajd Pomorski”, „Bieszczady”, „Eksperyment”), drużyny młodszycy pracowali pod hasłem: „Wyjźdź w świat z obozu — zobacz, poznaj, pomóż”.

Związek proponuje harcerkom i harcerzom, drużynom harcerskim trzy wspólne kierunki działania:

- aktywizacja turystyczna kraju;
- organizowanie kulturalnej rozrywki i wypoczynku dla siebie i kolegów nieharcerzy, czyli akcja „Otwarte okna”;
- kultura gospodarza.

Realizując te kierunki pracy ważne dla podnoszenia poziomu gospodarczego i kulturalnego Polski, możemy harcerskimi siłami uzyskać dobre wyniki. Możemy je uzyskać zwłaszcza wtedy, gdy współdziałal będziemy z innymi organizacjami i instytucjami, do których przynależą nasi.

I. Mamy w Polsce całe regiony w których żywiłowych przeobrażeń jak gdyby zapomniane: to Warmia i Mazury, Bieszczady, Koszalińskie, Ziemia Lubuska. Postępuje tam obecnie aktywizacja gospodarcza — my zaś mamy wspaniałe możliwości, aby pomóc przełamywać nastroje bierności i pokorzenia się z zacofaniem kraju, lecz również pobudzić i przyspieszyć procesy gospodarcze.

W zakresie aktywizacji turystycznej szczególnie chętnie są przez nas obecnie podejmowane prace polegające na:

- wyznaczaniu szlaków turystycznych;
- propagandzie walorów turystycznych danej okolicy;

— pomocy w przygotowaniu obsługi turystycznej.

Ten nasz dziesięć należy rozszerzać, a nade wszystko całą naszą pracę podporządkować coraz wyraźniej rysującym się zadaniom:

- dobierać treści pracy tak, aby służyła ona budzeniu zamiłowań krajoznawczych;
- wiązać naszą działalność z pracami placówek naukowych (na przykład socjologicznych, etnograficznych), pomagać w zbieraniu informacji, sporządzaniu opisów, ankiet;
- w środowiskach wiejskich pobudzać zainteresowania dia tradycji ludowych, utrwalac kulturę ludową, wzbudzać dia niej szacunek, co ma znaczenie dla kształtowania uczuć patriotycznych.

W programie działania ZHP na najbliższy okres znajdują się następujące zadania, które będą podjęte we współdziałaniu z PTTK:

- w regionie Mazur, Bieszczad, Koszalińskiego, Ziemi Lubuskiej, Gór Świętokrzyskich, współdziałanie w ustalaniu i zagospodarowaniu szlaków popularyzacji turystyki;

— współdziałanie poprzez CSH w tworzeniu sieci ochronisk młodzieżowych i baz campingowych, wyposażonych sprzętem itp.;

— organizowanie pomocy drużynom harcerskim dla instytucji naukowych w zakresie pracy przy badaniu kultury ludowej.

II. Kierunek „Otwarte okna” zrodziła pilna potrzeba podniesienia poziomu życia kulturalnego i gospodarczego małych miasteczek i osiedli — wspólnym wysiłkiem miejscowego społeczeństwa i, w miarę jej sił, młodzieży. Dążymy w tej działalności do tworzenia warunków kulturalnego spędzania wolnego czasu przez całą młodzież. Każdy hufiec i większość drużyn może się pochwalić szeregiem przedsięwzięć z tego zakresu.

Oto projekty, które już weszły lub wchodzi w stadium realizacji:

- zimowe i wiosenne igrzyska sportowe, rozgrywane między hufcami;

— wspólnie organizowane różne imprezy i uroczystości.

— stałe punkty w parkach, gdzie harcerze organizują zabawę dla dzieci;

— działania szczególnie aktywne w okresie zimy i wiosny zespoły artystyczne.

Źródłem pomysłów jest nie tylko znajomość potrzeb środowiska. Wiele daje umiejętne podchwytywanie potrzeb zawartych w nasytych harcerskich czasopiśmie. Czworobój lekkoatletyczny „Świata Młodych” stał się powiniem w całej pełni harcerską imprezą „Otwartych okien”. Wiosenny Związek „Na Przełaj” i Zawody Strzeleckie o „Srebrny Muszkieter” począł tworzyć tradycyjne formy pracy.

Najpełniej programowo i metodycznie ujmują działalność w omawianym zakresie programy szczegółowych zjazdów małych miast i związków hufców oraz Sztabu „Ognisko”. Niemal każda zresztą drużyna i hufiec dysponują doświadczeniem w tej dziedzinie.

Dalszy rozwój tego kierunku, to między innymi wzbogacenie działalności kulturalno-artystycznej, jak na przykład:

- teatryki kukiełkowe, wieczornice, ogniska itp.;
- kluby młodzieżowe;

— akcja własnych „chat”, wzorczonych lub harcerskich w hufcach, propagujących dobry smak w urzędzeniu wnętrza;

— szczególnie doniosłe jest organizowanie zabawy (dzieci w okresie zimy, współdziałanie z ogrodnikami lodowankowymi, lodowiska, tory saneczkowe itp.).

Sakołenie specjalistyczne w świadnictwa repertuarowa będą skutecznym poparciem tej działalności ze strony komend chorągwi i GKH.

III. Kultura gospodarza — to w wielkim skrócie umiejętność gospodarowania dobrem społecznym i własnym. W konkretnej, praktycznej działalności drużyn uczyć chcemy dostrzegania i rozumienia prostych związków ekonomicznych, które stanowią jeden z istotnych elementów rozumienia współczesnego życia, a w przyszłości — ekonomicznego gospodarowania majątkiem społecznym.

Działalność harcerska stwarza naturalne warunki, w których te zagadnienia stały się bliższe, z którymi drużyny spotykają się na codzień.

W zakresie kultury gospodarczej:

— rozwijamy samodzielność gospodarczą drużyn przez zarobkowanie, gospodarke własnymi funduszami i sprzętem, przez wprowadzenie uproszczonej, zrozumiałej dla młodzieży księgowości;

— organizujemy obozy harcerskie na zasadach samodzielnego i samobsługi gospodarczej;

— popieramy „spółdzielenie pracy” harcerzy i spółdzielczość uczniowską;

— organizujemy imprezy i akcje typu „Zstafety oszczędnych”, „Wiosennych porządków” lub akcji „Pszczola”.

Należy opracować zasady współdziałania jednostek harcerskich z CSH. Zasady te winny umożliwić lepszą realizację zadań wychowania gospodarczego przez wykorzystanie spółdzielczości harcerskiej i znalezienie dla akcji zarobkowych podstaw formalno-prawnych.

Człowiek współczesny, nie obczany z techniką, która opowiada świat — to człowiek nie przystosowany do życia. Zakrawa wprost na paradoks, że w tym położeniu znajduje się młodzież, która tak łatwo ulega urokowi wielkiej, graniczącej z fantazją techniki i pasjonuje się nią.

Potrzeba wprowadzenia do harcerstwa szerokim frontem zajęć technicznych została przez nasz Związek w pełni uznana i aprobowana. W tym zakresie mało jeszcze mamy doświadczeń specyficznie harcerskich. Jest natomiast spory dorobek różnych organizacji, placówek pozaszkolnych, ośrodków kultury technicznej. Jest spora kadra fachowców z sympatją patrzących na nasze poczynania.

Wychowanie techniczne powinno stać się nieodłączną częścią wszystkich wysiłunków przed Związkiem kierunków programowych. Szczególnie „Otwarte okna” nadają się do popularyzacji techniki i kultury gospodarza — to między innymi działalność produkcyjną, wyrabianie umiejętności i nawyków technicznych.

Prace drużyn w dziedzinie wychowania technicznego powinny być prowadzone coraz szerzej przy wykorzystaniu istniejącej kadry i kraju tak, aby ich zakres i zasięg wzrastały wraz z powiększaniem się bazy materialnej i technicznej.

Powstawać muszą sukcesywnie placówki posiadające odpowiednie wyposażenie techniczne i prowadzące eksperymentalne zajęcia z młodzieżą. Gospodarzami ośrodków powinny być drużyny starsze, a kierowniczą kadra specjalności — technicy-instruktory harcerscy. Ośrodki stanowiąc będą częścią organizacyjną komendy hufca lub chorągwi; w najbliższym okresie należy zorganizować doświadczenia kilka takich placówek, m.in. w oparciu o dawne Dno Harcerza.

Powinni powstawać także stacje harcerskie prowadzone przez drużyny lub kilka drużyn działających w zasięgu jednej szkoły, dzieląc w ten sposób bazy dla drużyn technicznych (specjalnościowych).

Głównym zadaniem warunkującym rozwój zajęć technicznych jest udostępnienie niezbędnych materiałów (częściowo pochodzących z odpadów z fabryk, a częściowo przygotowanych jako półfabrykaty). Zadanie to w najbliższym okresie musi podjąć i rozwiązać CSH.

Rozwój wychowania technicznego w harcerstwie będzie prowadzony w trzech etapach: w etapie pierwszym najważniejsze jest położenie nacisku na rozwój ośrodków promieniujących i równoczesne budowanie zaplecza gospodarczego dla ruchu masowego. Etap ten powinien prowadzić do etapu drugiego — powołanego włączenia do metody wychowania harcerskiego elementów politerycjnych. Przyjmujemy orientację lat 1959 i 1959/60, jako lata etapu pierwszego i rok 1960/61, jako rok realizacji etapu drugiego. Już we wrześniu 1960 roku powinniśmy postawić przed Związkiem zadanie: „Harcerz pionierem techniki”.

Opierając się na dotychczas rozwijanych dziedzinach techniki, główne uderzenie skierujemy w pierwszym etapie na łączność i motoryzację. Są to ciekawe, wszechstronnie rozwijające i coraz bardziej dostępne dziedziny techniki. Powinny one promieniować z HOT Warszawa; obie oparte będą o pomoc wojska; ponadto łączność rozwijać się będzie we współpracy z PZ Krótkofalówek, motoryzacja — z PZ Motorowym.

Jest rzeczą oczywistą, że zarówno łączność jak i motoryzacja powinny wprowadzić do harcerstwa również zagadnienia szerzej (elektrotechnika, automatyka itp. oraz sport motorowy, modelarstwo samochodowe itp.).

Obok nurtu głównego (łączność, motoryzacja) HOT — Warszawa powinien być ośrodkiem propagującym najbardziej powszechną, co do zasięgu, dziedzinę łączącą się z innymi (np. artystycznymi) dziedzinami pracy, a mianowicie — fotografią. Młodzież może się specjalizować w zespołach filmowych lub fotograficznych. W dalszym ciągu rozwijać będziemy popularność i szkolenie w zakresie lotnictwa kłoterpane przez Harcerski Ośrodek Lotniczy i Referat Lotniczy GKH, a prowadzone przy współpracy z Szefostwem Wojsk Lotniczych i Aeroklubem PRL.

Dziedzina pozwalająca na upowszechnienie zagadnień technicznych jest także pożarnictwo. Prace w tym kierunku rozwijać będziemy przy pomocy Związku Ochotniczych Straży Pożarnych.

ROZWÓJ PRAC METODYCZNYCH

Harcerstwo to życie w zespole. Z zasady wychowania w zespole i przez zespół wypracować należy rozwiązania metodyczne, dotyczące zadań drużyn i zespołów, form i organizacji pracy.

Harcerstwo podejmuje wspólna dla całej organizacji działalność społeczną. Główne kierunki tej działalności zostały wypracowane, przyjęte i znajdują się w stadium realizacji. Niezmiernie istotną i bardzo pilną sprawą jest zbieranie doświadczeń dotyczących metody realizacji tych zadań, tak aby były one interesujące, kształtujące i wychowujące. Ze wszech miar doświadczenia są różnorodności zadań podejmowanych przez każdy zespół harcerski — w zależności od środowiska w którym żyje, od zainteresowań młodzieży, od potrzeb wychowawczych i społecznych; zdają dostawiane do konkretnego zespołu.

Różnorodność i bogactwo zadań podejmowanych przez harcerskie zespoły i różnorodność form ich realizacji powinny stać się podstawą do opracowania materiałów dla drużynowych — co i jak można zrobić w harcerstwie.

Z uwagi na coraz silniejsze włączenie elementów techniki do zagadnień morskich uważamy także żeglarsko i wodniczo wie w tej dziedzinie pracy, które sprzyjają wychowaniu technicznemu młodzieży i umożliwiają zarazem poznanie jej z wężą dla kraju problematyką gospodarki morskiej.

Do ważnych zadań wychowawczych i społecznych harcerstwa należy kształtowanie stosunku starszych dzieci i młodzieży do dziecka i jego rodzica. Wiedź młodego pokolenia polega na poczuciu współodpowiedzialności starszej młodzieży za młodszą.

Popieszenie położenia dziecka w konkretnych środowiskach i w określonych sytuacjach — nie przecząca granic możliwości młodzieży (organizowanie zabaw ruchowych na powietrzu, zabaw na podwórku, budowa torów szezankowych, placów zabaw itp.).

Praca na rzecz dziecka kryje w sobie wielkie walory wychowawcze; bezpośrednio wprowadza młodzież harcerską w jej środowisko społeczne, kształtuje humanistyczną postawę, wyrabia współodpowiedzialność itp. Założenia ofensywy zuchowej opierają się na zasadzie, że opieka nad dzieckiem stanie się jednym z podstawowych kierunków działalności Związku, że drużyny harcerskie, podejmując zadania na rzecz młodszych, staną się w wyniku rozwijania wychowawczych zainteresowań i zamiarów harcerzy podstawową bazą kadrową dla zuchowej gałęzi harcerstwa. Wypracowanie tej pracy z okresu początkowego, w jakim się dziś znajduje, należy do zadań najpilniejszych. Hasło „Weźmy ulicę w swoje ręce” — to okazja do pięknej służby.

Obok głównych kierunków działalności społecznej cały Związek powinien podejmować zadania odpowiadające aktualnym potrzebom terenu lub całego kraju. W obecnym okresie szczególnie aktualnym zadaniem jest udział w akcji „Tysiąc szkół na Tysiąclecie”.

+ Zadaniem na lata najbliższe dla komend, sztabów i wszystkich zespołów instruktorskich jest więc nie tylko ustalenie wspólnych zadań poszczególnych drużyn Związku, chorągwi, hufca — lecz równocześnie zebranie najlepszych metod ich realizacji oraz działanie na rzecz wszechstronnych i różnorodnych zadań podejmowanych, przez drużyny. W tym celu trzeba zorganizować szeroką wymianę doświadczeń zespołów instruktorskich, np. na regularnie odbywanych naradach problemowych, które powinny stać się podstawową formą współdziałania kadry instruktorskiej w programowym kierowaniu Związkiem i przyczynić się do pogłębienia samorządności kadry instruktorskiej.

Opracowanie dotychczas elementy metodyki zuchowej, młodzieży młodszej i starszej miały i wsi powinny obecnie na znudzenie zważyć systemy wymagań (związki), stopnie młodszych i starszych oraz sprawności), gwarantującego ciągłość pracy wychowawczej i wskazującego na stopniowanie trudności z zakresu zarówno wymagań, jak i udziału w społecznej działalności. Pilnym zadaniem stosunku przed GKH

i komendami chorągwi jest budowanie takiego systemu obejmującego całe harcerstwo: młodzieży młodszej i młodzieży starszej, chłopów i dziewcząt, środowiska miasta i środowiska wsi — z uwzględnieniem ich specyficznych odrębności, ale w ramach integralnej całości systemu harcerskiego.

W zakresie metodyki zuchowej na plan pierwszy w najbliższym okresie wysuwa się wypracowanie metod wigania dzieci z środowiskiem w którym żyją, poprzez drobne prace polityczne (akcja „Pozyteczni”) oraz zbiórki zuchowe.

W zakresie metodyki młodszej młodzieży trzeba ustalić system stopni i sprawności dla wsi i miasta, uwzględniający niezbędne różnice związane ze środowiskiem, a jednocześnie zmierzający do wyrównania poziomu młodzieży. Wykorzystać w pracy nad sprawnościami dotychczasowe doświadczenia drużyn większych.

W zakresie metodyki młodzieży starszej dotychczasowy dorobek metodyczny dał kilka interesujących rozwiązań, które powinny być przedmiotem dalszej pracy tych zespołów instruktorskich, które prace te rozpowszechni. Należy przy tym:

— ustalić zasadę, iż drużyny pracują według wybranej wersji metodycznej;

— prowadzić prace nad metodyką pracy młodzieży starszej na podstawie doświadczeń tych drużyn i dopracowywania się wspólnych elementów różnych koncepcji, zdających egzamin w praktyce życia;

— uwzględnić, jako szczególnie istotne, środowisko starszej młodzieży wiejskiej.

Wspólna podstawą prac nad metodyką młodzieży starszej mają być siła napędową całego ruchu harcerskiego, powinny promieniować swą inicjatywą na drużyny młodsze i całe środowisko społeczne oraz być naturalnym źródłem dopływu kadry.

Zadaniem szeregowym w zakresie metodyki drużyn starszych jest ustalenie miejsca drużyn specjal-

KADRA INSTRUKTORSKA I SPOŁECZNE ZAPLECZE ZWIĄZKU

Sytuacja kadrowa podlega ciągłym zmianom. Szerzej nasze stule zasiała młodzież instruktorska, wyrastająca z drużyn harcerskich. Główną jej zaletą jest pasja działania, chęć politycznej pracy — przy dużym jednakże braku doświadczenia w pracy z młodzieżą, przy słabym wyrobieniu ideowo-politycznym. Sami oni tkwią w trudnych problemach młodzieżowych; sami dla siebie poszukują celu i formy życia. Ich nie trzeba przekonywać do nowego modelu harcerstwa, lecz trzeba uczyć.

Praktyka wykazała, że dojrzały instruktor, świadomie realizujący stojące przed nim zadania — to działacz społeczny o młodym i gorącym sercu, o szerokich horyzontach myślowych, stale szukający rozwiązań dla zapożyczonych problemów życia, nie ograniczający swych zainteresowań do spraw zuchowej i harcerskiej. Instruktor zaangażowany w pełni uczuciami i postępowaniem po stronie socjalizmu, rozumiejący zjawiska polityczne, społeczne, gospodarcze. Instruktor, którego postawa ideowo-moralna powinna stanowić przykład dla młodzieży. To wychowawca lubiący młodzież i ro-

zumięj jej potrzeby, który potrafi w bezpośredniej z nią pracy realizować postulaty wychowania socjalistycznego, który umie na język dzieci i młodzieży przetrzymać wielkie hasła naszego życia, naszej epoki. Taki instruktor staje się wzorem naszej działalności.

Takich instruktorów potrzebuje harcerstwo. Jego działalność społeczna — obok rzetelności, twórczego stosunku do pracy zawodowej, nieraz bardzo różnej od pracy pedagogicznej — wyraża się w tym, że oddaje swój z trudem wygosparowany wolny czas sprawom młodzieży. Wiganie instruktorów do organizacji, budowanie żytych przyjaźni z zespołami instruktorskich staje się pilnym zadaniem odpowiedzialnym społeczeństwu charakterowi pracy instruktorskiej.

Polityka społeczna instruktora i jej wartość nie jest dotychczas odpowiednio oceniona. Zaszczyna pasja pracy z młodzieżą nie uzyskała jeszcze w naszym społeczeństwie należnej jej rangi. Nie potrafiłszy jej stworzyć.

Walka o to by pracę wychowawczą z młodzieżą traktować jako jeden z najważniejszych, najpilniejszych

Dotychczasowy dorobek w zakresie metodyki dotyczy głównie stopni i sprawności. W najbliższym okresie podjąć trzeba prace nad metodyką kształtowania kolektywu i organizowania współdziałania wleku kolektywu w ramach większej wspólnoty społecznej oraz nad metodyką prawa harcerskiego i zuchowego (metodyki wychowania ideowo-moralnego). Istniejący dorobek metodyczny pozwala na zakończenie prac nad stopniami i sprawnościami dla młodzieży młodzieży w terminie, który pozwoli na przeprowadzenie letniej akcji szkolenia drużynowych w 1959 roku w oparciu o nowe wymagania. Jest to ważne ze względu na rozmiar i znaczenie tej akcji szkolowej.

Dotychczas poza kręgiem badań i prac programowo-metodycznych pozostałe aspekty istotnych problemów pedagogicznych. Należy dążyć do związania całości systemu pedagogicznego, władczego dla organizacji młodzieżowej. Należy oprzeć prace metodyczne o zorganizowanie współpracy działaczy harcerskich i naukowców z zakresu pedagogiki itp.

Do problemów wychowawczych, których badanie i opracowanie trzeba pilnie podjąć, należą:

- problemy kształtowania poglądu na świat przez pracę harcerską;
- problem kształtowania moralności i problem jej sprawności w życiu zbiorowym;
- przygotowanie młodzieży do wyboru zawodu;
- przystosowanie metody do potrzeb i możliwości młodzieży;
- problemy korekcyjne w harcerstwie;
- problemy wychowania technicznego w harcerstwie;
- problemy wychowania gospodarczego w harcerstwie;
- problemy wychowania fizycznego w harcerstwie.

dla kraju odcinków działalności społeczno-politycznej jest jednym z najważniejszych postulatów, które stawa się Związek przed społeczeństwem.

Dotychczasowy burzliwy okres poszukiwań programowych i metodycznych, brak programu Związku nie stwarzał możliwości opracowania pełnego, jednolitego systemu kształcenia kadry. Zdanie to czeka na rozwiązanie i staje się jednym z naczelnych.

Konieczne jest więc opracowanie w najbliższym czasie jednolitego systemu kształcenia, który gwarantowałby stały wzrost poziomu wychowania społeczno-politycznego i doświadczeń metodycznych; obejmował poddawanie mas instruktorów i zarazem sprzyjał dalszej konsolidacji kadry wokół programu Związku. Zjazd zaleca nowo wybranej Naczelnej Radzie Harcerskiej podjęcie jeszcze przed akcją letnią uchwały w sprawie magali wobec kadry oraz zasad kształcenia instruktorów. Ponadto Zjazd zaleca nowo wybranej NRH, by w przewidzianym przez siebie trybie pracy oparla się o szeroką i rzetelną analizę doświadczeń chorągwi i hufców.

W systemie kształcenia należy uwzględnić i to, że w dziedzinie kształcenia zarysowują się wyraźnie cztery płaszczyzny:

1. Kształcenie drużynowych (wstępny etap kształcenia przewodników spośród dorastających w ruchu aktyw harcerskiego i przychodzących do pracy w drużynach ludzi dorosłych lub starszych młodzieży nieharcerskiej. Powstaje tu konieczność oddzielenia metod kształcenia tych dwu grup, a mianowicie:

a) w stosunku do grupy pierwszej przed pracę w zastępie funkcyjnych pod kierunkiem drużynowego w oparciu o praktyczną działalność tej drużyny;

b) w stosunku do drugiej grupy przez różnego rodzaju kursy informacyjno-szkoleniowe. Zachodzi tu potrzeba opracowania i wydania materiałów stwarzających możliwość samokształcenia.

2. Kształcenie przewodników (drużynowych i starszych przybocznych), które winno być w zasadzie organizowane przez hufce, dotyczy przede wszystkim praktyki, bezpośredniej pracy w drużynie. Program powinien uwzględniać zgodnie z zainteresowaniami uczestników pełną specyfikę pracy zuchów, drużyn młodszych i starszych, miejskich i wiejskich. Lato 1959, było jednym z głównych zadań będąc kształcenie drużynowych powinno prowadzić zapoczątkować tę pracę.

3. Program kształcenia podharcmistrzów (organizowanego w zasadzie przez komendy chorągwi) powinien obejmować tworząc poszukiwanie elementów metodycznych; problematyki, która umożliwiałaby instruktorom dostrzeżenie i rozumienie związków zachodzących między wychowaniem a wyderzaniem w kraju i za granicą. Efekt tego kształcenia to umiejętne pracy z młodzieżą i całkowite zrozumienie zadań harcerskich na tle potrzeb społecznych naszego kraju.

Jednym z zasadniczych postulatów przy kształceniu podharcmistrzów jest dążenie, aby każdy z nich miał dobre kwalifikacje w jakiejś dziedzinie pracy harcerskiej. Należałoby rozwinąć możliwość wprowadzenia sprawności instruktorów.

4. Kształcenie harcmistrzów poprzez kursokonferencje, których zadaniem jest tworzenie rozwijających metody i rozwijanie programu na dziś i jutro. Byłoby

wysoce pożądane przeprowadzenie przynajmniej raz do roku konferencji teoretycznych z udziałem harcmistrzów mianowanych w latach poprzednich.

W programach wszystkich rodzajów szkolenia winny znaleźć odbicie zagadnienia polityczne, pedagogiczne i metodyczne — w propozycjach odpowiednich dla danego typu szkolenia. Poszczególne rodzaje kształcenia winny ściśle wiązać się z zakresem wymagań zawartych w odpowiednich stopniach instruktorów. Konieczna jest więc rewizja programów stopni instruktorów, której należy dokonać w oparciu o aktualny program, zadania i potrzeby Związku, z uwzględnieniem zagadnienia instruktorów specjalności.

Nie można godzić się tutaj z faktem, że z regularny wyższe stopnie instruktorów przyznawane są w zależności od pełnionej funkcji, w zmniejszonej ilości wpływają bowiem wnioski o mianowanie harcmistrzami instruktorów pełniących podstawowe funkcje w Związku — drużynowych; w powyższym stopniu dotyczy to również nominacji podharcmistrzowskich.

Nie można godzić się tutaj z faktem, że z regularny wyższe stopnie instruktorów przyznawane są w zależności od pełnionej funkcji, w zmniejszonej ilości wpływają bowiem wnioski o mianowanie harcmistrzami instruktorów pełniących podstawowe funkcje w Związku — drużynowych; w powyższym stopniu dotyczy to również nominacji podharcmistrzowskich.

Nie można godzić się tutaj z faktem, że z regularny wyższe stopnie instruktorów przyznawane są w zależności od pełnionej funkcji, w zmniejszonej ilości wpływają bowiem wnioski o mianowanie harcmistrzami instruktorów pełniących podstawowe funkcje w Związku — drużynowych; w powyższym stopniu dotyczy to również nominacji podharcmistrzowskich.

Jednocześnie zachodzi potrzeba czepiania z innych środków niż znajdujących się w bezpośrednim zasięgu naszej organizacji. Powinno nam zależeć, aby szeregi kadry harcerskiej zastąpił nauczyciele, inteligencja techniczna, wykwalifikowani robotnicy i w ogóle aktywni młodzi ludzie o zamiłowaniu wychowawczym. Chętnie widziemy wśród nich członków ZMM i ZMS. Dla zapewnienia właściwego rozwoju Związku, umniejszenia nadmiernej płynności kadry instruktorów koniecznym jest stworzenie właściwego klimatu, wiążącego kadre z organizacją.

Wysiłki władz naczelnych zmierzają winny w następujących kierunkach:

1. Pełne wykorzystanie dorobku instruktorów terenowych, co wiąże kierownictwo Związku z kadra instruktorów i podnosi poczucie wspólnej odpowiedzialności za harcerstwo.

2. Stworzenie kadry instruktorów odpowiednich warunków pracy poprzez:

— zapewnienie odpowiednich środków materialnych rekompensujących częściową utratę zarobków spowodowaną pracą w ZHP;

— rozszerzenie w miarę możliwości, źniżki godzin pracy, którą uzyskali instruktorzy-nauczyciele, także na inne zawody;

— zatwierdzenie zwolnień na szkolenie IP i CSIZ

3. Dwa lata pracy wykazały, iż dla zapewnienia systematycznego funkcjonowania naszej masowej organizacji niezbędna jest pewna liczba instruktorów etatowych, którzy cały swój czas jej poświęcają. Kadre

tej trzeba stworzyć warunki umożliwiające zdobywanie zawodu, szczególnie zawodu nauczycielskiego, pogłębianie wiedzy poprzez studia zaoczne i zapewnić stałe doskonalenie zawodowe.

Powaznym wzmożeniem aparatu organizacyjnego byłoby zasilenie go przez ludzi urlopowanych bezpłatnie z macierzystych zakładów pracy specjalnie dla działalności harcerskiej na okres 1—2 lat.

4. Ustanowienie systemu wyróżnień dla instruktorów poprzez:

— wprowadzenie harcerskich odznaczeń organizacyjnych;

— docenienie wszechstronną opieką najlepszych drużynowych, zagwarantowanie pierwszeństwa w wyjazdach wypoczynkowych i turystycznych za granicę dla wyróżniających się w pracy z młodzieżą instruktorów.

5. Podjęcie przez władze Związku, zarówno centralne, jak i terenowe, opieki nad instruktorami i ich rodzinami.

6. Stworzenie odpowiednich warunków w których myśli i poglądów wśród instruktorów, wzbogacenie ich życia towarzyskiego, klubowego, kulturalnego.

Dalszy rozwój Związku, a zwłaszcza skuteczność jego działalności wychowawczej jest ściśle uwarunkowana współdziałaniem i poparciem ze strony rodziców, nauczycielstwa i całego społeczeństwa.

Jednocześnie harcerstwo dzięki swej popularności, swej społecznej kadrze i wypróbowanym formom współdziałania z rodzicami jest czynnikiem podnoszącym w naszym społeczeństwie znaczenie i rozumienie spraw wychowania. Te efekty działalności Związku powinny być bardziej niż dotąd doceniane i bardziej planowo wykorzystywane.

Współpraca z rodzicami organizowana jest w formie Kół Przyjaciół Harcerstwa, pracujących jako sekcje w komitetach rodzicielskich w szkołach.

Działalność KPH dotyczy przede wszystkim pomocy materialnej udzielanej drużynom. Musimy wypracować formy przyciągania do współpracy z młodzieżą rodziców, zwłaszcza posiadających zamiłowanie i przygotowanie fachowe w zakresie różnorodnych zajęć technicznych i innych o charakterze specjalistycznym. Należy również — zwłaszcza tam, gdzie drużynowymi są nauczyciele — wykorzystać szerzej KPH dla tzw. pedagogizacji rodziców.

Współdziałanie z nauczycielstwem ma przede wszystkim charakter opieki nad drużyną przez poszczególne nauczycieli, "Opiekun drużyny", to nieoceniony przyjaciel i pomocnik harcerstwa. Zadaniem komend chorągwi i hufców jest doprowadzenie do sytuacji, w której wszystkie drużyny prowadzone przez uczniów i drużynowych z poza szkoły miałyby swych opiekunów. Konieczne jest w ciągu ostatniego roku Rada Główna KPH, w oparciu o wypracowane przez siebie sposoby, rozpocząć z władzami szkolnymi. Należy upowszechnić w Cięplicach przez niektóre komendy chorągwi i CSIZ Utworzona w ciągu ostatniego roku Rada Główna Przyjaciół Harcerstwa i Rady Wojewódzkie są ogromnie ważnym czynnikiem umacniającej pozycję Związ-

ku w życiu społecznym. Skupiając przedstawicieli szeregu instytucji ułatwiają harcerstwu coraz mocniejsze wiązanie naszej pracy z kluczowymi zagadnieniami życia gospodarczego i kulturalnego. Skupiając ludzi, którzy doceniają znaczenie wychowania — mogą być czynnikiem podnoszącym rangę spraw wychowawczych w naszym społeczeństwie i propagującym program wychowawczy harcerstwa.

Należy dążyć do tego, aby przy wszystkich drużynach powstały KPH; szczególnie niedostateczny jest stan KPH przy drużynach wiejskich.

Jednym z warunków skutecznego wypełnienia przez harcerstwo jego społecznej roli w zakresie wychowania jest:

— objęcie organizacją dzieci i młodzieży z środowisk robotniczych, chłopskich i inteligencji pracującej;

— przygotowanie w ramach harcerstwa możliwe dużej ilości dzieci i młodzieży do dojrzałego udziału w życiu społecznym narodu;

— oddziaływanie, poprzez postawę i pracę członków harcerstwa, na wychowanie całego młodego pokolenia, na ukształtowanie sposobu jego życia.

W latach 1959—1961 należy przyjąć następujące zadania związane z zagłębieniem społecznym harcerstwa:

1. Zgodnie z wycieczkami ofensywną zuchowej zwiększyć liczbę zuchów, dając w perspektywie do objęcia pracą w drużynach zuchowych 20% dzieci w tym wieku; w tej dziedzinie nasze walki są obecnie najniższe.

2. Skierować główny wysiłek na zapewnienie dopływu kadry instruktorów i jej kształcenie. W celu zainteresowania pracą harcerską młodzieży zakładów kształcenia nauczycieli i szkół średnich komendy chorągwi przy czynnym współdziałaniu Kuratoriów powinny organizować dla tej młodzieży harcerskie oboje informacyjne. Jest to podstawowy warunek dalszego rozwoju ilościowego naszego Związku.

3. Po przeprowadzeniu analizy dopływu i odpływu kadry podjąć na jesień 1959 roku prace nad ustaleniem kilkuletniego planu rozwoju Związku.

4. Podnieść znaczenie pracy drużyn skupiających młodzież starszą, żądając od wszystkich komend szeregowej opieki nad ich pracą. Jednocześnie należy wiązać ściśle pracę drużyn starszych z wszystkimi drużynami Związku. W pracy drużyn starszych rozwijać zainteresowanie sprawami dzieci i dyspozycje wychowawcze.

5. Rozwinąć harcerstwo na wsi do stanu zapewniającego istnienie drużym we wszystkich szkołach 7-klasowych i zbiorowych i wzmocnić wysiłki nad zatrzymaniem w harcerstwie młodzieży wiejskiej kończącej szkołę podstawową a pozostającą dalej na wsi.

6. Zorganizować pracę drużyn harcerskich we wszystkich szkołach licealnych, pedagogicznych i Studiach Nauczycielskich.

7. Umocnić i rozwinąć pracę drużyn harcerskich we wszystkich szkołach średnich, w których absolwenci przechodzą się do pracy w najróżniejszych zakładach kraju — technika zawodowa, szkoły pielęgniarskie, licea ogólnokształcące itp.

NACZELNA RADA HARCERSKA

Augustyniak Robert, hm, członek kierownictwa KIMB, architekt

Bartnik Teodor, hm, prezes CSH, ekonomista

Bedus Tadeusz, hm, komendant Chorągwi Zielonogórskiej, nauczyciel

Bilik Jerzy, hm, z-ca komendanta Chorągwi Opolskiej, nauczyciel

Bohdanowicz Stanisław, hm, instruktor GKH, nauczyciel

Bojan Jan, hm, z-ca komendanta Chorągwi Krakowskiej, nauczyciel

Breitkopf Jerzy, hm, z-ca Naczelnika Harcerstwa w poprzedniej kadencji, prawnik

Cieliszak Janina, hm, z-ca kierowniczka Działu Zuchów GKH, psycholog

Cwik Stefan, phm, hufcowy Hufca Zamość, nauczyciel

Daraż Zdzisław, hm, komendant Chorągwi Rzeszowskiej, nauczyciel

Dąbrowski Stanisław, hm, członek kierownictwa KIMB, architekt

Dehnel-Dąbrowska Krystyna, hm, członek kierownictwa KIMB, pracownik umysłowy

Dejnarowicz Czesław, hm, redaktor naczelną Wydawnictwa Harcerskiego, nauczyciel

Delong Teodor, hm, sekretarz WRPH w Gdańsku, nauczyciel

Dewitz Wiktorja, hm, współpracownik GKH, nauczycielka

Dul Stanisław, hm, z-ca komendanta Chorągwi Ziemi Łódzkiej, nauczyciel

Duszyński Zygmunt, hm, członek Prezydium RGPH, wiceminister Obrony Narodowej, generał, członek KC PZPR

Dziubiński Tadeusz, hm, z-ca komendanta Chorągwi Białostockiej, nauczyciel

Dyja Danuta, hm, sekretarz GKH, nauczycielka

Dybbok Anna, hm, z-ca komendanta Chorągwi Ziemi Łódzkiej, geograf

Filipkowski Stanisław, hm, hufcowy Hufca Opatów, nauczyciel

Flitowski Jerzy, hm, komendant Chorągwi Warszawskiej, lekarz

Gabryśiak Stanisław, hm, komendant Chorągwi Szczecińskiej, technik

Gajda Józef, pwd, współpracownik KCh Gdańskiej, komandor-porucznik

Garwicki Stefan, hm, członek KCh Warszawskiej, nauczyciel

Gawroński Marian, phm, hufcowy Hufca Częstochowa, nauczyciel

Górzanka-Pochwała Krystyna, hm, hufcowa Hufca Warszawa-Sródmieście, nauczycielka

Grobelski Stefan, hm, komendant Chorągwi Opolskiej, nauczyciel

Gromski Antoni, hm, kierownik Wydziału Zuchów KCh Rzeszowskiej, nauczyciel

Grzelek Włodzimierz, hm, redaktor naczelną „Drużyny”, dziennikarz

Gulezyński Mariusz, hm, redaktor „Harcerstwa”, nauczyciel

Gurycka Antonina, hm, z-ca komendanta Chorągwi Warszawskiej, psycholog

Guszkowski Stanisław, phm, drużynowy z Hufca Ciechanów, nauczyciel

Haensel Józef, hm, komendant Chorągwi Katowickiej, technik

Jakubowski Wacław, hm, komendant Chorągwi Białostockiej, nauczyciel

Janik Zygmunt, hm, z-ca szefa Sztabu „Wies” GKH, redaktor „Drużyny”, dziennikarz

Jankowski Leonard, phm, hufcowy Hufca Ostróda, technik-geodeta

Jankowski Zdzisław, pwd, namiesnik zuchowy Hufca Chojnice, nauczyciel

Janusko Zbigniew, phm, przewodniczący WRPH w Olsztynie, inżynier-ekonomista

Jasińska Natalia, hm, hufcowa Hufca Olesno, nauczycielka

Jaskot Wojciech, hm, komendant Chorągwi Dolnośląskiej, pracownik umysłowy

Juszkiewicz Florian, phm, hufcowy Hufca Świdwa, nauczyciel

Kiewicz Adam, hm, komendant Centralnej Szkoły Instruktorów Zuchowych w Cieplicach, nauczyciel

Kinast Jan, hm, dyrektor Wydawnictwa Harcerskiego, prawnik

Klos Mieczysław, hm, kierownik Wydziału Ogólnego GKH, nauczyciel

Konopa Edward, hm, współpracownik GKH, ekonomista

Korezyńska Adela, hm, z-ca komendanta Chorągwi Katowickiej, nauczycielka

Kosmala Włodzimierz, hm, kierownik Wydziału Ewidencji Instruktorów i Zatrudnienia GKH, nauczyciel

Krawecki Mieczysław, hm, komendant Chorągwi Warmińsko-Mazurskiej, nauczyciel

Krasucki Bolesław, hm, redaktor naczelną „Na przełaj”, dziennikarz

Król Tadeusz, hm, komendant Chorągwi Kieleckiej, nauczyciel

Kruszewski Kazimierz, hm, komendant Chorągwi Bydgoskiej, nauczyciel

Kubiś Jacek, hm, redaktor „Drużyny”, socjolog

Kuroń Jacek, phm, hufcowy Hufca Walterowskiego (Warszawa), redaktor „Na przełaj”, nauczyciel

Kusiak Longin, hm, z-ca komendanta Chorągwi Dolnośląskiej, pracownik umysłowy

Lasek Aleksander, phm, hufcowy Hufca Kolno, nauczyciel

Leja Kazimierz, hm, przewodniczący WRPH w Gdańsku, kurator Okręgu Szkolnego

Leszczyński Feliks, hm, z-ca szefa Sztabu „Wies” GKH, nauczyciel

Majka Jerzy, hm, z-ca kierownika Działu Zuchów GKH, nauczyciel

Matuszewska Władysława, hm, komendant Chorągwi Łódzkiej, nauczycielka

Miller Jerzy, hm, komendant Chorągwi Koszalińskiej, pracownik umysłowy

Miećko Franciszek, hm, szef Sztabu „Wies” GKH, psycholog

Modzelewska Olga, hm, kierownik Wydziału Zuchów KCh Zielonogórskiej, nauczycielka

Muranyi Roman, hm, komendant Centralnego Ośrodka Kształcenia Kadry Instruktorów Harcerskich w Skolwinowie, pedagog

Nawrot Ludwika, phm, drużynowa i szef Sztabu „Wies” KH Kepno, nauczycielka

Niewiadomski Józef, hm, członek KCh Łódzkiej, technik

Ney Roman, hm, członek KH Kraków-Lobzów, inżynier-geolog

Pekalski Edward, phm, kierownik Działu Finansowo-Gospodarczego GKH, ekonomista

Pietruchowa Jadwiga, hm, hufcowa Hufca Jarosław, nauczycielka

Preis Mieczysław, hm, z-ca komendanta Chorągwi Gdańskiej, farmaceuta

Przełborski Janus, hm, kierownik Wydziału Zagranicznego GKH, prawnik

Raczynski Marian, hm, z-ca komendanta Chorągwi Kieleckiej, nauczyciel

Rosiek Jan, phm, drużynowy z Hufca Piotrków-Tylnańskiego, nauczyciel

Rybski Bogusław, hm, p.o. komendanta Chorągwi Krakowskiej, ekonomista

Saran Włodzimierz, hm, z-ca komendanta Chorągwi Lubelskiej, nauczyciel

Sedlak Stanisław, phm, hufcowy Hufca Pyrzyce, nauczyciel

Sieniński Mieczysław, hm, pracownik Działu Zuchów GKH, student

Starek Henryk, phm, instruktor KCh Wielkopolskiej, major WP

Studzinski Gustaw, hm, członek KCh Mazowieckiej, redaktor PZWS

Szajek Jan, hm, szef Sztabu „Wies” KCh Wielkopolskiej, nauczyciel

Szczygiel Władysław, hm, współpracownik KCh Krakowskiej, profesor PWSP

Sztiachelski Jerzy, hm, wiceprzewodniczący RGPH, minister, członek KC PZPR

Świątek Mieczysław, hm, członek KCh Dolnośląskiej, inżynier

Topoliński Jerzy, hm, z-ca komendanta Chorągwi Bydgoskiej, nauczyciel

Towalski Byszard, hm, hufcowy Hufca Pulawy, pracownik umysłowy

Trapp Ferdynand, hm, komendant Chorągwi Gdańskiej, nauczyciel

Walter Zbigniew, hm, komendant Hufca Brzeziny, felczer

Wardecki Marek, hm, kierownik Działu Zuchów GKH, pracownik oświatowy

Wdowiak Maria, hm, komendant Chorągwi Lubelskiej, nauczycielka

Węgrzynowicz Jacek, hm, z-ca Naczelnika Harcerstwa w poprzedniej kadencji, inżynier-elektryk

Wiśka Zofia, hm, kierownik Wydziału Programowego GKH, nauczycielka

Włodak Antoni, hm, szef Sztabu „Wies” KCh Katowickiej, technik

Woronicki Zdzisław, hm, komendant Chorągwi Mazowieckiej, pedagog

Zaborowska Krystyna, hm, drużynowa z Hufca Sołka, nauczycielka

Zajęt Ewa, hm, kierownik Wydziału Zuchów KCh Dolnośląskiej, nauczycielka

Zakrzewska Zofia, hm, Naczelnik Harcerstwa w poprzedniej kadencji, działacz społeczny, z-ca członka KC PZPR

Zakowski Czesław, hm, komendant Chorągwi Wielkopolskiej, ekonomista

Znania Zygmunt, phm, drużynowy z Hufca Czuchów, nauczyciel

Zohlierek Jerzy, hm, Główny Kwatermistrz ZHP, pedagog

Zurawowicz Karol, phm, hufcowy Hufca Ślubice, nauczyciel

KOMISJA REWIZYJNA ZHP

CZŁONKOWIE

Bankowicz-Sittauerowa Maria, hm, członek Komisji Gospodarczej NRH, ekonomista

Gierezak Jan, phm, z-ca komendanta Chorągwi Rzeszowskiej, nauczyciel

Jakubowicz Bogusław, hm, członek KCh Katowickiej, nauczyciel

Kwiściński Jerzy, hm, hufcowy Hufca Lublin-Miasto, pracownik umysłowy

Lancer Adam, phm, hufcowy Hufca Gdańsk-Sródmieście, ekonomista

Lemke Bogusław, hm, z-ca komendanta Chorągwi Warmińsko-Mazurskiej, ekonomista

Okalski Stefan, hm, współpracownik GKH, ekonomista

Siegnieki Wiktor, hm, członek Komisji Gospodarczej NRH, ekonomista

Zienkiewicz Halina, phm, członek KCh Koszalińskiej, pracownik służby zdrowia

ZASTĘPCY CZŁONKÓW:

Antoniak Jan, phm, instruktor KCh Opolskiej, ekonomista

Mielcarek Kazimierz, hm, hufcowy Hufca Poznań II, drukarz

Sokolowski Stanisław, hm, instruktor KCh Dolnośląskiej, nauczyciel

Strażyński Jan, phm

Komisja Rewizyjna ukonstytuuje się w późniejszym terminie.

**UCHWAŁA
NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ**

z dnia 21 kwietnia 1959 r.

W SPRAWIE WYBORU NACZELNIKA HARCERSTWA I GŁÓWNEJ KWATERY HARCERSTWA

Naczelna Rada Harcerska wybrała na Naczelnika Harcersstwa dh Zofię Zakrzewską, hm, oraz wybrała Główną Kwaterę Harcersstwa w następującym składzie: Stanisław Bohdanowicz, hm
Jerzy Breitkopf, hm
Włodzimierz Grzelak, hm
Wojciech Jaskot, hm
Jan Kinast, hm
Bolesław Kruski, hm

Jacek Kubski, hm
Jerzy Majka, hm
Franciszek Mileczko, hm
Janusz Przechowski, hm
Marek Wardęcki, hm
Jacek Węgrzynowicz, hm
Zofia Zakrzewska, hm
Jerzy Żolnierkiewicz, hm

Przewodniczący zebrania
(Józef Haensel, hm)

**UCHWAŁA
GŁÓWNEJ KWATERY HARCERSTWA**

z dnia 21 kwietnia 1959 r.

W SPRAWIE WYBORU ZASTĘPCÓW NACZELNIKA HARCERSTWA

Główna Kwatera Harcersstwa wybrała na zastępców Naczelnika Harcersstwa dh.dh.:
Wojciech Jaskot, hm
Jan Kinast, hm

Jacek Węgrzynowicz, hm
Jerzy Żolnierkiewicz, hm

Naczelnik Harcersstwa
(Zofia Zakrzewska, hm)

**UCHWAŁA
ZJAZDU WALNEGO ZHP**

W SPRAWIE USTANOWIENIA „ODZNAKI PRZYJACIELA HARCERSTWA”

Związek Harcersstwa Polskiego ma w całej Polsce wielu przyjaciół — cieszy się sympatią i poparciem społeczeństwa. Współpracując z naszym Związkiem ludzie różnych zawodów: nauczyciele, którzy dzielą się z młodymi instruktorami swym pedagogicznym doświadczeniem, oficerowie i żołnierze, specjaliści i fachowcy z różnych dziedzin, którzy przekazują im swoje umiejętności, pomagają drużynom w zagospodarowaniu; rodzice, którzy współpracując z drużynami, troszczą się nie tylko o własne dzieci.

Ten szeroki krąg przyjaciół to niesłychanie ważny czynnik w pracy wychowawczej harcersstwa. Gwarantujemy

im powiązanie życia drużyn z życiem społeczeństwa, wprowadzanie harcerzy w bogatą problematykę współczesnego życia naszego kraju.

Ludzie ci nie żalują swego czasu dla harcersstwa, ze szczerym zrozumieniem służą nam radą i pomocą, walczą wraz z nami o naszą wspólną sprawę — o wychowanie młodzieży, o przyszłe pokolenie gospodarzy naszej Ojczyzny.

Niech skrótnym wyrazem naszej wdzięczności i uznania dla nich będzie ustanowiona dziś „Odznaka Przyjaciela Harcersstwa”.

Zjazd zleca NRH opracowanie regulaminu Odznaki.

Juz niedługo ukaże się sprzedaży

dawno oczekiwana książka

NASZ ZJAZD

Materiały z II Zjazdu Walnego ZHP. Referaty, dyskusje, uchwały.

Cena zł 10,00

Do nabycia we wszystkich księgarniach Domu Książki, składnicach CSH lub bezpośrednio w Wydawnictwie.

**ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCERSTWA**

Warszawa, dnia 24.III.1959 r.

ROZKAZ L.7/59

Druhny i Druhowie!

Już po raz drugi redakcja „NA PRZELAJ” organizuje tradycyjną imprezę — „WIOSENNY ZWIAD”. W maju — tak jak w roku ubiegłym — drużyny i zastępy wyruszą na „zwiadowe” wycieczki — do sepek ciekawych i pięknych miejscowości naszego kraju.

Przynajmniej jedną niedzielę maja spędzą w terenie, poza swym stałym „miejscem postoju”. Spotkają się — tak jak wymagają tego warunki „ZWIADU” — z ciekawymi ludźmi. Rozbijają połowe biwaki, warzy będą przeżone włożykijowskie „frykasy”. Pomyślą o wnioskach do swojej dalszej pracy.

„WIOSENNY ZWIAD „NA PRZELAJ” — to nie tylko konkurs na najciekawszą wycieczkę. To przede wszystkim wielka mobilizacja drużyn i zastępów, wielki przegląd sił przed wiosenno-letnim okresem wzmożonej pracy harcerskiej.

Czuwaj!

**ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCERSTWA**

Warszawa, dn. 1.IV.1959 r.

ROZKAZ L. 8/59

1. ZARZĄDZENIA STAŁE OBOWIĄZUJĄCE

1.1. Zatwierdzenie instrukcji i regulaminów.

Zatwierdzam Instrukcję G5-IV/59 w sprawie przechowywania środków pieniężnych drużyn i szczeptów harcerskich oraz kół (sekcji) Przyjaciół Harcersstwa na książeczkach oszczędnościowych PKO. Instrukcja stanowi załącznik Nr 1 do niniejszego rozkazu.

6. CHORĄGWIE

6.1. Przyjęcie do wiadomości wyników wyborów.

Chorągwie Ziemi Łódzkiej

Zważam ze składu komendy pfm Bolesława Jończyka i pfm Mariana Stokwiszewskiego.

Przyjmuję do wiadomości kooptację w skład Komendy pfm Ryszarda Kosińskiego, pfm Ludwika Prokty i pfm Jana Zaspę.

Chorągwie Mazowieckie

Przyjmuję do wiadomości wyniki wyborów do Komendy przeprowadzonych w dn. 15.III.1959 r.

pfm Eugeniusz Budny
pfm Paulina Chinkowska

Harcerki, harcerze! Zastępy z liceów, technikum, szkół zawodowych, starszych klas szkół podstawowych! Zastępy i drużyny pozaszkolne! Grupy młodzieży zorganizowane!

Ruszaćcie na „ZWIAD”! w trudach marszu umacniajcie więzy przyjaźni harcerskich zespołów! Poznajcie urok wiosny i piękno naszej Ojczyzny!

Miejcie otwarte oczy! Pamiętajcie, że wiele problemów Waszego otoczenia, wiele tradycyjnych spraw kraju, w którym się budujecie, tworzy i zmienia — wymaga naszego młodzieńczego, aktywnego stosunku i harcerskiej postawy!

Niech na „WIOSENNY ZWIAD” wyruszą wszystkie drużyny! Niech stanie się on dla Was jeszcze jedną prawdziwą i piękną przygodą!

Zastępy i drużyny!

Rozkazuję:

Na „WIOSENNY ZWIAD „NA PRZELAJ” — marsz!

Naczelnik Harcersstwa
(Zofia Zakrzewska, hm)

6.2. Mianowania Komendantów Chorągwi.

Mianuję Komendantem Chorągwi Mazowieckiej hm Zdzisława Woronickiego.

6.3. Inne mianowania w Komendach Chorągwi.

W Komendzie Chorągwi Koszalińskiej mianuję: Pilot Chorągwi — pfm Wiesław Stasiński

W Komendzie Chorągwi Ziemi Łódzkiej mianuję: p.o. Kierownik Wydziału Ogólnego — pfm Jan Zaspę (z ważnością od 1.III.1959 r.)

p.o. Szef Sztabu „Wieś” — pfm Ludwik Protekta (z ważnością od 1.III.1959 r.)

W Komendzie Chorągwi Zachodnio-Pomorskiej mianuję:

Kierownik Wydziału Specjalności — hm Kazimierz Jaskot

W Komendzie Chorągwi Mazowieckiej mianuję:

I Z-ca Komendanta Chorągwi — pfm Wanda Lipińska odp. za Pion Programowy

II Z-ca Komendanta Chorągwi — hm Czesław Mikulski odp. za Pion Organizacyjny

Szef Sztabu „Wies” — pfm Edward Szczypiorski
Kierownik Zespołu Drużyn Starszych i Specjalności Harcerskich (na prawach Wydz.) — pfm Eugeniusz Budny
Kierownik Zespołu Programowego Drużyn Młodzieży Miejskiej — hm Paulina Chmirkowska
Kierownik Wydziału HSI — pfm Andrzej Kowalski

6.4. Mianowania Komisji Prób.

Mianuje Komisje Prób Instruktorskich na Stopień Podharcemistrza-Podharcemistrzynie i Przewodnika-Przewodniczki Specjalności Harcerskiej przy następujących Komendach Chorągwi:

Chorągiew Kielecka

Przewodniczący — hm Marian Raczyński
Członkowie — hm Tadeusz Król
— pfm Stanisław Panik
— hm Marian Stachurski
— pfm Zdzisław Szczepiński
— pfm Andrzej Szymkiewicz
— pfm Alicja Zychowicz

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

Przewodniczący — pfm Wojciech Padyjasek
Sekretarz — pfm Józef Kowalski
Członkowie — hm Stanisław Gabrysiak
— pfm Stanisław Zdanowski
— pfm Henryk Grabowski
— pfm Antoni Zajac

Chorągiew Mazowiecka

Przewodniczący — hm Gustaw Studziński
Z-ca Przewodniczącego — hm Jerry Garbicz
Sekretarz — pfm Mieczysław Drewnowski
Członkowie — hm Paulina Chmirkowska
— pfm Alina Karwańska
— hm Czesław Mikulski
— pfm Ryszard Siegientewicz
— hm Andrzej Świątek
— hm Jadwiga Twardowska
— pfm Konrad Wesolowski
— pfm Tadeusz Wróblewski

6.6. Inne zwolnienia w Komendach Chorągwi

W Komendzie Chorągwi Koszalińskiej zwalniał z funkcji Pilota Chorągwi — hm Bronisława Szmida
W Komendzie Chorągwi Ziemi Łódzkiej zwalniał z funkcji Szefa Komendy — Kierownika Wydz. Ogólnego — pfm Bolesława Jończyka (z ważnością od 1.III.1959 r.)
Szefa Sztabu „Wies” — pfm Mariana Stokwiszewskiego (z ważnością od 1.III.1959 r.)
W Komendzie Chorągwi Mazowieckiej zwalniał z funkcji:
I Z-cc Komendanta Chorągwi — hm Annę Zdanczewicz

Kier. Zespołu Drużyn Starszych i Specjalności (na prawach Wydziału) — pfm Zygmunta Sztajerwalda
Szefa Sztabu „Wies” — hm Zdzisława Woronickiego
Kierownika Samodzielnego Referatu HSI — pfm Eugeniusza Budnego.

6.7. Zwolnienia w Komisjach Prób.

Zwalniał dotychczasowy skład Komisji Prób Instruktorskich na stopień Podharcemistrza-Podharcemistrzynie i Przewodnika-Przewodniczki Specjalności Harcerskiej przy Komendzie Chorągwi Mazowieckiej.

GŁÓWNA KWATERA

7.2. Mianowania w Głównej Kwaterze.

Mianuje Instruktorem Działu Organizacyjnego — hm Annę Zdanczewicz.

8. MIANOWANIA INSTRUKTORÓW

8.1. Lista zarejestrowanych instruktorów (zwyryfikowanych).

Podają do wiadomości listę instruktorów zwyryfikowanych przez Centralną Komisję Weryfikacyjną:

Naczelna Rada Harcerska

Henryk Bagiński — haremistrz
Stanisław Rudnicki — haremistrz

Główna Kwatera Harcerstwa

Jan Bańkowski — podharcemistrz
Zofia Banaszkiewicz — instruktorka bez stopnia
Wacław Bisko — instruktor bez stopnia
Wanda Chotomska — instruktor bez stopnia
Kazimierz Dąbrowski — instruktor bez stopnia
Mieczysław Dądziniński — instruktor bez stopnia (z wnioskami o mianowanie pfm)
Wojciech Gadowski — instruktor bez stopnia
Jadwiga Góralewska — instruktorka bez stopnia
Anna Grzybowiecka — instruktorka bez stopnia
Marian Maj — instruktor bez stopnia
Helena Mikrut-Cymbala — instruktorka bez stopnia
Wiesława Mroczek-Lizniewicz — instruktorka bez stopnia
Zofia Okoniówna — instruktorka bez stopnia
Henryk Pająkowski — haremistrz
Maria Piłchowa — haremistrzynie
Andrzej Rudnik — instruktor bez stopnia
Helena Barbara Skórska — instruktorka bez stopnia
Zdzisław Szmida — instruktor bez stopnia
Mieczysław Tuszyński — podharcemistrz
Barbara Tylicka — instruktorka bez stopnia
Bohdan Wegler — haremistrz
Wojciech Wiśniewski — instruktor bez stopnia

Chorągiew Bydgoska

Lucyna Galińska — podharcemistrzynie
Bolesław Kiliński — haremistrz

Chorągiew Kielecka

Mirosława Widmańska — podharcemistrzynie

Chorągiew Krakowska

Andrzej Chrzanoski — przewodnik
Maria Heinrich — haremistrzynie
Wipenty Klimaszewski — haremistrz
Władysław Śmiłek — haremistrz

Chorągiew Łódzka

Leon Lewandowski — podharcemistrz
Józef Mazur — haremistrz

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

Feliks Kasza — haremistrz
Boguchwał Panas — haremistrz

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

Jan Bojarski — haremistrz

Chorągiew Wielkopolska

Franciszek Cybulski — instruktor bez stopnia (z wnioskiem o mianowanie pfm)
Jerzy Grełka — instruktor bez stopnia

Chorągiew Mazowiecka

Irena Geblika — przewodniczka
Tadeusz Idzikowski — haremistrz
Czesław Sitarz — podharcemistrz
Feliks Zaborowski — haremistrz

Chorągiew Warszawska

Leszek Fabrycki — przewodnik
Maria Juraska — haremistrzynie
Halina Sikorska — przewodniczka
Józef Urbański — podharcemistrz

8.2. Przyznanie stopnia haremistrza.

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień haremistrza(y) następującym druhom i druhom:

Główna Kwatera Harcerstwa

pfm Romana Boniecka-Goldberg
pfm Jolanta Chelstowska
pfm Władysław Pancerz
pfm Karol Sozański
pfm Jerzy Sztachelski
pfm Krystyna Wruckowa

Chorągiew Bydgoska

pfm Zenon Czajka
pfm Jerzy Henke

Chorągiew Gdańska

pfm Henryk Jezerski
pfm Zdzisław Józefowicz
pfm Kazimierz Leja
pfm Jadwiga Szewczukowa

Chorągiew Katowicka

pfm Czesław Baluk
pfm Marian Gawroński
pfm Zbigniew Gregorowicz
pfm Franciszek Kachol
pfm Franciszek Kiperski
pfm Stanisław Kosterki
pfm Jerzy Warchol

Chorągiew Kielecka

pfm Witold Banaszak

Chorągiew Koszalińska

pfm Tadeusz Poznański
pfm Sylwester Rzemieniecki
pfm Eligiusz Szpernalowski

Chorągiew Lubelska

pfm Franciszek Baraniuk
pfm Stefan Cwik
pfm Stanisław Dacko
pfm Henryk Haraszkievicz
pfm Krystyna Kubicka
pfm Józef Lawenda
pfm Tadeusz Słodowski
pfm Janina Siek
pfm Ryszard Wiłek

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

pfm Stefan Kucharski

Chorągiew Opolska

pfm Amalia Bias
pfm Władysław Czaja
pfm Antoni Lach
pfm Józef Sutor

Chorągiew Wielkopolska

pfm Helena Calkowa
pfm Stefania Kaszubska
pfm Władysław Paszkowski
pfm Czesław Spychalski
pfm Antoni Studziński
pfm Leonard Walony

Chorągiew Rzeszowska

phm Barbara Bogdańska
phm Czesław Borezyk
phm Jan Gierczak
phm Jan Irzyński
phm Witold Jamborowicz
phm Zbigniew Jasnoź
phm Mieczysław Mikalski
phm Tadeusz Pietrór
phm Czesław Pisarski
phm Krzysztof Wójcik

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

phm Wojciech Padyjasek

Chorągiew Dolnośląska

phm Jan Berny
phm Czesław Kania
phm Zygmunt Galdzicki
phm Mieczysław Pisarski

8.3. Przyznanie stopnia podharcmistrza.

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień podharcmistrza(yni) następującym druhom i druhom:

Główna Kwatera Harcerstwa

Zofia Banaszkievicz
Henryk Biowski
Wacław Bisko
Stanisław Borowiecki
Wanda Chotomska
Janusz Domagalik
Elżbieta Dziebowska
Jadwiga Góralewska
Józef Grabarczyk
Anna Grzybowiecka
Bogumila Kowmala
Anna Krzemlińska
Anna Leska
Mieczysław Mateczak
Wiesława Mroczek-Liziniowicz
Zofia Okoniówna
Helena Barbara Skórska
Barbara Tylicka
Wojciech Wiśniewski
Maciej Zimiński

Chorągiew Białostocka

Franciszek Dąbrowski
Bronisław Ignasiak
Mieczysław Jacewicz
Jerzy Knidziuk
Michał Kruszczyński
Zdzisław Lniowski
Janusz Popławski
Bolesław Rychter
Mieczysław Witkowski
Cezary Wójcicki

Chorągiew Bydgoska

Michał Baczyński
Marian Drzewiecki
Brunon Grzesiński
Zbigniew Kozłowski
Krystyna Pawłowska
Jerzy Ziolkowski

Chorągiew Gdańska

Witold Jastrzębski

Chorągiew Katowicka

Krystyna Bak
Ignacy Binert
Józef Brachmański
Marian Gajda
Jan Gawroński
Lesław Gudiens
Jerzy Jędruszek
Włodzimierz Matecki
Ireneusz Ostaszewski
Jerzy Różański
Helena Szmaja
Włodzimierz Trojan

Chorągiew Kielecka

Henryk Kapral
Feliks Skowron

Chorągiew Koszalińska

Lucyna Budukowska
Józef Dworczyk
Władysław Dymek
Zofia Fidyk
Stefan Jasiński
Teofomią Jureko
Ryszard Reszke
Henryk Wrembel

Chorągiew Krakowska

Izabela Kaczmarczyk
Stanisław Jeż
Kazimierz Przechczek
Ryszard Wisło
Anna Własnowolska

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

Marian Czerwiński
Czesław Kedzia
Stanisław Majek
Jenina Mrozinińska
Teresa Sasin
Franciszek Szczepanik

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

Henryk Bendlewski
Henryka Chrościelewska

Aleksander Kala
Henryk Kozaczewski
Leon Werner

Chorągiew Opolska

Mieczysław Kowalczyk
Zdzisława Kulesza
Stanisław Lipiński
Adam Łajczyk
Franciszek Marszałek
Włodzimierz Sozański

Chorągiew Wielkopolska

Irena Lerczak
Tadeusz Fursewicz
Stefan Lusakowski

Chorągiew Rzeszowska

Michalina Jasińska
Stanisław Krakowski
Bolesław Kret
Kazimierz Leja
Bożena Mazurkiewicz
Jadwiga Piątek
Bolesław Sienkiewicz
Jerzy Sikorski
Marian Skalski
Edward Techman

Chorągiew Warszawska

Jerzy Biernacki
Krystyna Hulpowska-Szulc
Jerzy Kozdrak
Jacek Kuroń

Chorągiew Mazowiecka

Wacław Milke
Henryk Piśkorz (z ważnością od 1.III.59 r.)

Chorągiew Dolnośląska

Władysław Bienkowski
Antoni Biernacki
Irena Bilińska
Genowefa Drozd
Stanisław Gala
Wiktor Gawlik
Aleksander Gołębiowski
Zofia Karwacka-Działkiewicz
Urszula Kawńska
Szczęsny Kawński
Jerzy Kisiel
Norbert Lemke
Barbara Lipińska
Jerzy Lonkowski
Stanisław Malinowski

Piotr Matusiak
Gustaw Michalski
Ludwik Modusiewicz
Irena Oczko
Józef Skrzypiński
Włodzimierz Ślawski
Adam Strączak
Janusz Strępiński
Andrzej Szantyr
Zygmunt Szandrowicz
Józef Szymczak
Anna Tengli
Ryszard Tyńnicki
Zenon Ueński
Danuta Wańkiewicz-Bauman
Marian Wojciechowski
Jerzy Wirpsza

Chorągiew Zielonogórska

Franciszek Dybowski
Wiktor Kuźma
Janusz Stefaniak
Jadwiga Zasada
Zygmunt Ziolkowski

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień podharcmistrza(yni) ze specjalnością zuchową następującym druhom i druhom:

Chorągiew Bydgoska

Ryszard Becker
Henryk Chłopecki
Barbara Czerwińska
Zbigniew Dąbrowski
Andrzej Hoffmann
Henryk Kozłowski
Wit Pakuła
Maria Strzyżewska
Adam Smigiełski
Stanisława Wiśniewska

Chorągiew Dolnośląska

Krystyna Garlej

Na wniosek Centralnej Komisji Weryfikacyjnej przyznaje stopień podharcmistrza następującym druhom:

Główna Kwatera Harcerstwa

Mieczysław Dudziński

Chorągiew Wielkopolska

Franciszek Cybulski

8.4. Przyznanie stopnia przewodnika(iki).

Przyznaje stopień przewodnika(iki) następującym druhom i druhom:

Główna Kwatera Harcerstwa

Stanisław Adkowski
Maria Laszkiewicz-Fürst
Helena Mikrut-Cymbala

8.5. Otwarcie próby na stopień harcistrza(yni).

Otwieram próbę na stopień harcistrza(yni) następującym druhnom i druhnom:

Główna Kwatera Harcerstwa

płm Janusz Domagalik
płm Andrzej Jakubiak
płm Jerzy Kasprzak
płm Teodorzja Podda-Godek
płm Zbigniew Pawłowski
płm Sławomir Przybyłowski
płm Maria Skiba
płm Zdzisława Szokoda
płm Janina Wunderlich
płm Maciej Zimniński

Chorągiew Białostocka

płm Aleksander Lasek
płm Jerzy Lupiński
płm Ryszard Woronicki

Chorągiew Kalowicka

płm Ludwik Biernacki
płm Leon Cylok
płm Stefania Dąbrowska
płm Alfred Getler
płm Jan Kawecki
płm Zdzisław Korzec
płm Halina Kuczyńska
płm Józef Lewiński
płm Aleksander Marti
płm Zygmunt Pasteka
płm Józef Pogoda
płm Luiza Siermy
płm Adolf Sosna
płm Kamila Stachowska
płm Franciszek Tomala
płm Franciszek Urbański
płm Stanisław Wiśniński

Chorągiew Lubelska

płm Zbigniew Chmielewski
płm Henryk Czarnobil
płm Mieczysław Gregorowicz

Chorągiew Łódzka

płm Kazimierz Mameka

Chorągiew Rzeszowska

płm Wilhelmina Bilińska
płm Jan Balawender
płm Antoni Dopart

płm Mieczysława Jankowska
płm Julian Kurek
płm Wiesława Mazar
płm Zofia Nowakowska
płm Tadeusz Radwański
płm Julian Szumelda
płm Stanisław Włodarczyk
płm Józef Złonkiewicz

Chorągiew Mazowiecka

płm Zdzisław Kolodziejczuk
płm Janusz Rafał
płm Janina Szachnowska
płm Janusz Wiśniowski
płm Tadeusz Wróblewski (z ważnością od 1.III.1959 r.)

8.6. Otwarcie próby na stopień podharcistrza.

Otwieram próbę na stopień podharcistrza(yni) ze specjalnością zuchową następującym druhnom i druhnom:

Główna Kwatera Harcerstwa

płd Elżbieta Bielo
płd Bohdan Kudraszew
płd Maria Malus

9. URLOPY, REZERWA, ZMIANY PRZYDZIAŁÓW, COFNIECIA STOPNI, KARY ORGANIZACYJNE, ZWOLNIENIA INSTRUKTORÓW

9.1. Urlopy instruktorskie.

Udzielam urlopu Instruktorskiego hm Alicji Morsawickiej z Chorągwi Lubelskiej od dnia 1.IX.1959 r. do 31.VIII.1959 r.

9.2. Zmiany przydziału.

Przenoszę hm Annę Zdaniewicz z Chorągwi Mazowieckiej do Głównej Kwatery Harcerstwa.

9.3. Przeniesienia do rezerwy.

Przenoszę do rezerwy hm Alinę Dziewianową z Naczelnej Rady Harcerskiej.

9.7. Kary organizacyjne.

Podaję do wiadomości, że Centralna Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu w dn. 24.II.1959 r. uchyliła orzeczenie w sprawie dh Zofii Warszawskiej, wydane przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną przy Komendzie Chorągwi Warszawskiej w dn. 24.X.1958 r. i uniewinniła dh Warszawską.

11. SPROSTOWANIA

W rozkazy L.6/59 z dn. 1.III.1959 r. w pkt. 9.1. podano: Helena Kielczakowa (Chorągiew Wielkopolska) a winno być — Kielczowa. Wiesława Sochowa (Chorągiew Mazowiecka) — harcistrzyni, a winno być — podharcistrzyni

Naczelnik Harcerstwa
(Zofia Zakrzewska, hm)

Czuwaj!

Załącznik Nr 1
do Rozkazu L. 7/59
z dnia 1.IV.1959 r.

G 5-IV/59

INSTRUKCJA

W SPRAWIE PRZECHOWYWANIA ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH DZUŻYNI I SZCZEPÓW HARCERSKICH ORAZ KÓŁ (SEKCJI) PRZYJACIÓŁ HARCERSTWA NA KSIĄŻECZKI OSZCZĘDNOŚCIOWYCH PKO

W celu wdrożenia drużyny i szczepów harcerskich do prawidłowej gospodarki posiadanymi funduszami, przechowywania gotówki w instytucji bankowej oraz w celu uporządkowania stanu zasobów finansowych harcistrzy i Kół (Sekcji) Przyjaciół Harcerstwa zarządza się co następuje:

1. Wszystkie drużyny i szczepy harcerskie oraz Kola (Sekcje) Przyjaciół Harcerstwa mają obowiązek, począwszy od dnia 1.V.1959 r. składania swoich środków pieniężnych wyłącznie na obligowych oprocentowanych ksiąteczkach oszczędnościowych PKO (ważnych we wszystkich placówkach PKO i pocztowych). Przechowywanie środków pieniężnych (poza pogotowiem kasowym) w inny sposób jest niedozwolone.

2. Książeczki oszczędnościowe PKO wydawane dla drużyny i szczepów harcerskich oraz dla Kół (Sekcji) Przyjaciół Harcerstwa zawierają specjalną wkładkę z emblematem harcerskim, wklejona wewnątrz przed stroną tytułową.

3. W celu otwarcia ksiąteczek oszczędnościowych PKO wszystkie drużyny i szczepy harcerskie oraz Kola (Sekcje) Przyjaciół Harcerstwa złożyć w Komendach Hufców w okresie od 1 do 10 maja 1959 r.:

1) wypełnione formularze wzorów podpisów (druk PKO F-10) w jednym egzemplarzu; formularze powinny zawierać:

a) pełną nazwę drużyny, szczepu lub KPH, wpisaną w rubryce „właściciel”; rubryki „Nr książeczki oszczędnościowej” nie należy wypełniać,

b) nazwiska i imiona co najmniej trzech osób upoważnionych do rozporządzania wkładem oszczędnościowym oraz wzory ich podpisów; wśród osób upoważnionych do dysponowania wkładem drużyny lub szczepu powinna być co najmniej jedna osoba pełnoletnia, tj. drużynywny albo opiekun drużyny,

c) kwaskówki o sposobie podpisywania przez co najmniej dwie osoby łącznie, pod pieczęcią podłużną drużyny. Formularze wzorów podpisów zosiłana dostarczone drużynom, szczepom i KPH przez właściwe terenowe oddziały PKO za pośrednictwem komend hufców.

2. Jeżeli środki pieniężne drużyny (szczepu lub KPH) składane były na książeczke oszczędnościowe wystawionej na osobę fizyczną, właściciel książeczki winien przekazać całą kwotę wkładów harcercą książeczke oszczędnościową, składając uprzednio starą książeczke w Komendzie Hufca wraz z dowodem wypłaty wkładów.

3. Kwotę 5 — zł jako pierwszy wkład (o ile drużyna, szczep lub KPH nie posiadała dotychczas książeczki oszczędnościowej PKO).

4. Komendy Hufców potwierdzają złożone na formularzach wzory podpisów (potwierdzenie następuje na odwole formularzy) i przekazują właściwym terenowo oddziałom PKO wraz ze szczególnym wykazem formularzy i kwot wpłacanych przez zainteresowane drużyny, szczepy i KPH bądź też z ewent. książeczkami oszczędnościowymi z dowodami wplatu.

5. Nowe książeczki oszczędnościowe PKO, przekazane zostaną właścicielom (drużynom, szczepom lub KPH) za pośrednictwem komend hufców.

6. O ile drużyna, szczep lub KPH przechowuje swoje środki pieniężne w innej instytucji bankowej, obowiązana jest niezwłocznie po otrzymaniu z komendy hufca książeczki oszczędnościowej PKO, zlikwidować swój rachunek w tej instytucji bankowej i wpłacić saldo na książeczke oszczędnościową PKO.

7. W razie zmiany osób upoważnionych do rozporządzania wkładem, drużyna, (szczep lub KPH) zobowiązane są wypełnić nowy formularz wzorów podpisów z podaniem numeru książeczki oszczędnościowej i przesłać go wraz z książeczka i wklejonym w niej poprzednio formularzem do komendy hufca, w celu poświadczania wzorów podpisów na nowym formularzu i zatwierdzenia ich przez PKO.

8. Wypłat z książeczki oszczędnościowych drużyny, szczepów i KPH dokonują wszystkie placówki PKO i pocztowe na terenie całego kraju na podstawie książeczki i dowodu wypłaty podpisanego przez co najmniej dwie osoby pod pieczęcią, w sposób określony na formularzu wzorów podpisów; osoba podejmująca wypłatę (jedna z osób upoważnionych) musi okazać przy wypłacie swój dokument osobisty (dowód osobisty, legitymację szkolną lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości).

9. Wkłady drużyn (szczepów i KPH) złożone na książeczki oszczędnościowych PKO oprocentowane będą według stopy obowiązującej dla wkładów złożonych na oprocentowanych obligowych ksiąteczkach oszczędnościowych.

10. Przypominam jednocześnie wszystkim harcercom i harcerczom o obowiązku składania własnych oszczędności na indywidualnych książeczkach oszczędnościowych PKO lub na książeczkach oszczędnościowych Szkolnych Kas Oszczędności, będących agendami Uczniowskich Samorządów Szkolnych.

ZWIĄZEK HARCEERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCEERSTWA

Warszawa, dnia 24 kwietnia 1959 r.

ROZKAZ L. 9/59

Druhnym i Druhowiel

Dotychczas zwyciężym Związek Harceerstwa Polskiego obchodzić będzie wraz z całym narodem święto międzynarodowej solidarności klasy robotniczej — Święto 1 Maja.

Pędźmy w 1-Majowym pochodzie świadomi czynu pełnionego dla kraju. Nasze poczucie współodpowiedzialności za rozwój życia we wczesnym środowisku wskazuje nam miejsce w szeregach tych, którzy czynią Polskę Ojczyzną radości i pracy.

Rozejrzyjcie się wokół — co możecie zdziałać, zmienić, poprawić. Włączajcie się w społeczną akcję przeobrażenia naszych miast i wsi w czyste, pełne zieleni i kwiatów. Szukajcie w swoim środowisku hasła, na które możecie dać harcerski odzew czynu. Rozwijajcie konkretną działalność zastępów, drużyn, cemuś hufców i chorągwi.

Czuwaj!

ZWIĄZEK HARCEERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCEERSTWA

Warszawa, dnia 2 maja 1959 r.

ROZKAZ L. 10/59

2. ZARZĄDZENIA BIEŻĄCE

Zezwalam instruktorom na noszenie pamiątkowej Odznaki Dwudziestopięcioletnia Harceerstwa w Szczecinie z rożnem w Hlłję.

6. CHORĄGWIE

6.4. Mianowania członków Komisji Prób.

Mianuję Komisję Prób Instruktorskich na Stopień Podharcemistrza(yni) i Przewodniczącej przy Komendzie Chorągwi Łódzkiej w następującym składzie:

Przewodnicząca — hm Władysława Matuszewska
Wiceprzewodnicząca — hm Hanna Dylkowska
Wiceprzewodniczący — phm Leon Lewandowski
Sekretarz — hm Roman Fiszer
Członkowie — phm Henryk Ciepłucha
— phm Ewa Łoś
— hm Zbigniew Matuszewski
— hm Józef Mazur
— phm Tadeusz Poklewski
— phm Wacław Polcer
— hm Alfreda Sołtyśiak
— phm Henryk Widański
— phm Janusz Witkowski

21.11.1959

Rozkazuje:

— W czasie poprzedzającym święto organizować samodzielnie lub włączyć się do uroczystości 1-Majowych.

— Włączyć się do manifestacji i wieców organizowanych w Waszym mieście, osiedlu, wsi.

— Przygotować zabawy, imprezy artystyczne i sportowe.

— W dniu 1 Maja włączyć się do zbiórek ulicznej na Społeczny Fundusz Budowy Szkół Tysiąclecia, prowadzonej przez Komitety Frontu Jedności Narodu.

Niech święto 1-Majowe będzie wyrazem naszej miłości do Ojczyzny Ludowej i jej klasy robotniczej.

Naczelnik Harceerstwa
(Zofia Zakrzewska, hm)

7. Główna Kwatera

7.1. Podanie do wiadomości wyników wyborów.

Podaje do wiadomości, że Naczelna Rada Harceerstwa wybrana na Zjeździe Walnym na pierwszym swym posiedzeniu w dn. 21.IV.1959 r., wybrała:

Naczelnikiem Harceerstwa hm Zofię Zakrzewską oraz Główną Kwaterę Harceerstwa w następującym składzie:

hm Stanisław Bohdanowicz
hm Jerzy Breitkopf
hm Włodzimierz Grzelak
hm Wojciech Jaskot
hm Jan Kinast
hm Bolesław Krasuski
hm Jacek Kubski
hm Jerzy Majka
hm Franciszek Mieczko
hm Janusz Przedborski
hm Marek Wardecki
hm Jacek Węgrzynowicz
hm Jerzy Żolnierkiewicz

7.2. Mianowania w Głównej Kwaterze.

Główna Kwatera Harceerstwa na posiedzeniu w dniu 21.IV.1959 r. powołała 4 Zastępców Naczelnika Harceerstwa:
hm Wojciech Jaskot
hm Jan Kinast
hm Jacek Węgrzynowicz
hm Jerzy Żolnierkiewicz

8. MIANOWANIA INSTRUKTORÓW

8.1. Lista zarejestrowanych instruktorów (zweryfikowanych).
Podaje do wiadomości listę instruktorów zweryfikowanych przez Centralną Komisję Weryfikacyjną:

Naczelna Rada Harceerstwa

Władysław Żelazko — harcemistrz

Główna Kwatera Harceerstwa

Eligiusz Lasota — harcemistrz
Jerzy Szafelski — podharcemistrz (hm — Rozkaz GKI 1.8/59 z 1.IV.1959 r.)

Chorągiew Gdańska

Leopold Adamski — harcemistrz
Janina Bielińska — przewodnicząca
Maria Krynieka — harcemistrzyni
Karlina Lubliner-Mianowska — harcemistrzyni
Marian Podgórczyński — podharcemistrz
Hubert Strobel — podharcemistrz
Paweł Szełka — harcemistrz

Chorągiew Łódzka

Zbigniew Hyży — podharcemistrz

Chorągiew Wielkopolska

Janina Maniak — podharcemistrzyni

Chorągiew Mazowiecka

Jerzy Józefczak — przewodnik (uprzednio zweryfikowany jako łb.)

Chorągiew Dolnośląska

Czesław Hakke — podharcemistrz

8.2. Przyznanie stopnia harcemistrza(yni).
Na wniosek Komisji Prób przyznanie stopień harcemistrza(yni) następującym druhom i druhom:

Główna Kwatera Harceerstwa

phm Jerzy Biliński
phm Wiktoryna Grabczewska
phm Edward Pekalski

Chorągiew Krakowska

phm Franciszek Dębski
phm Stanisław Kieresz
phm Janusz Langner
phm Edward Martyka
phm Jan Piechowski

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

phm Leszek Ledworowski
phm Mieczysław Sadowski
phm Edward Wituszyński
phm Stanisław Zdankowski

Chorągiew Warszawska

phm Jan Banach
phm Stanisław Bojarski
phm Stefan Chelmiński
phm Andrzej Jacewski
phm Andrzej Kieruzalski
phm Wanda Kobylecka
phm Irena Kubiszal
phm Tadeusz Luhański
phm Józef Mildner
phm Michał Najgralkowski
phm Bożena Strzałkowska
phm Krystyna Telakowska
phm Barbara Wielgomias

8.3. Przyznanie stopnia podharcemistrza(yni).

Na wniosek Komisji Prób przyznanie stopień podharcemistrza(yni) następującym druhom i druhom:

Chorągiew Kielecka

Jerzy Cichy
Józef Niła

Chorągiew Krakowska

Stanisław Cieślak
Maria Teresa Derela
Jadwiga Gawron
Zofia Sulek
Jadwiga Włodak
Roman Zajac

Chorągiew Opolska

Michał Basaraba
Zbigniew Kulig
Lech Nowakowski

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

Zenon Błaszczyk
Radomir Brluk
Genowefa Bożko
Zbigniew Buluk
Czesław Cynbal
Marian Drajwiński
Teresa Durachta
Krystyna Dymasz
Stanisław Górnicyk
Romuald Jakubowski
Bolesław Kibala
Halina Kniola
Jan Krauze

Bronisław Mansalski
Zbigniew Lampart
Jan Nogalski
Janusz Nagler
Marian Perepeca
Kazimierz Sądziński
Karol Skorecki
Stanisław Stugocki
Tadeusz Sroka
Zenon Szczepaniak
Hieronim Talma
Marian Józef Tumasz
Tadeusz Wenz
Olgierd Wyrzykowski
Bolesław Zagórski
Henryk Zawartko

Chorągiew Mazowiecka

Halina Andrzejewska
Franciszek Antoniak
Marek Michalski

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień podharmistrza(zy) ze specjalnością zuchową następującym druhnom i druhom:

Chorągiew Białostocka

Piotr Borusiewicz
Romańd Głęboki
Janina Pańnikowska
Stefan Sądowski
Maria Wyszyska-Bajko

Chorągiew Wielkopolska

Maria Antczakowa
Wiesława Baer-Pacholak
Helena Borowiak
Stefania Czerniejewska
Janina Horowska
Teresa Kaczmarek

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

Józefa Jastrzębska
Helena Juzyszyn
Stanisława Pawluczuk
Stefan Spilis

Chorągiew Mazowiecka

Julia Gerlach

8.4. Przyznanie stopnia przewodnika(ki).

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień przewodniczki druhnie Bogusławie Szatderze z Głównej Kwatery Harcerstwa.

8.5. Otwarcie próby na stopień haremistrza(zy).

Otwieram próbę na stopień haremistrza(zy) następującym druhnom i druhom:

Chorągiew Krakowska

phm Bronisław Adamek
phm Adam Balon
phm Józef Czyżowski
phm Józef Grochal
phm Stanisława Grzywa
phm Mieczysław Kucharski
phm Tadeusz Lach
phm Andrzej Majewski
phm Zbigniew Mulka
phm Aleksander Nidecki
phm Barbara Socha
phm Zbigniew Starzyk
phm Zdzisław Trylski
phm Edward Wróbel

Chorągiew Łódzka

phm Włodzimierz Mateczak

Chorągiew Wielkopolska

phm Mieczysław Bednarek
phm Zbigniew Bednarkiewicz
phm Franciszek Biedny
phm Tadeusz Brzeziński
phm Marian Czywczyński
phm Julian Dębiński
phm Hieronim Góralski
phm Szecepan Jagła
phm Marian Klimaszewski
phm Marian Lagodziński
phm Stefan Szymański

Chorągiew Warszawska

phm Zygmunt Ciemior
phm Zbigniew Dobrowolski
phm Stefan Głowicki
phm Zdzisław Górzyński
phm Eugeniusz Jano
phm Antoni Kawieński
phm Waclawa Kostrzewa
phm Stanisław Pawliszewski
phm Stefan Romanowski
phm Bolesław Staszczak
phm Julia Tazbir

Umarzam próbę na stopień haremistrza phm Stanisławowi Porębskiemu z Chorągwi Krakowskiej.

9. URLOPY, REZERWA, ZMIANY PRZYDZIAŁÓW, COFNIECIA STOPNI, KARY ORGANIZACYJNE, ZWOLNIENIA INSTRUKTORÓW**9.1. Urlopy instruktorskie.**

Udzielam urlopu instruktorskiego do dnia 31.VII.1959 r. hm Zofii Kubiszowej z Chorągwi Krakowskiej.

9.7. Kary organizacyjne.

Podaje do wiadomości że Centralna Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu w dn. 20.III.1959 r. postanowiła

udzielić surowej nagany z ostrzeżeniem phm Zdzisławowi Zyglerowi-Zagłobie z Chorągwi Bydgoskiej obwinionemu o to że będąc zawieszony w czynnościach instruktora rozkazem GKH, pełnił funkcję instruktora.

Podaje do wiadomości, że Centralna Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu w dn. 20.III.1959 r. postanowiła udzielić surowej nagany z ostrzeżeniem phm Zbigniewowi Sosze z Chorągwi Kieleckiej obwinionemu o to, że podczas pracy w Centralnej Szkole Instruktorów Zuchowych w Cieplicach nadużył swego stanowiska oraz naruszył zasady etyczne.

10. ODZNACZENIA**10.1. Pochwały i wyróżnienia.**

Podaje do wiadomości, że reprezentacja województwa bydgoskiego Ligi Przyjaciół Żołnierza, uczestnicząca w I Centralnych Zimowych Zawodach Wallyjskich przelała do Głównej Kwatery Harcerstwa jasko z podziękowaniem dla harcerek i harcerzy z Sa-

noka (Chor. Rzeszowska), którzy byli przewodnikami w czasie tej imprezy.

Za wzorowo pełniąco służbę podczas przygotowań i w czasie trwania Zjazdu Walnego udzielał pochwały następującym instruktorkom i instruktorom Chorągwi Warszawskiej:

hm Kazimierz Burchard
hm Barbara Wielgomas
hm Stefan Chelmiński
phm Władysław Domaszewski
phm Liliana Burchard
hm Kazimierz Dominik
phm Eugeniusz Jane
pmd Jadwiga Koszakiewicz
pmd Stefan Skoryk

11. SPROSTOWANIA

W rozkazie L. 8/59 z dn. 1.IV.1959 r. w pkt. 8.1. podano: Lucyna Galińska — phm, Bolesław Kiliński — hm, a powinno być: Lucyna Galińska — hm, Bolesław Kiliński — phm.

C z u w a j !

Naczelnik Harcerstwa
(Zofia Zakrzewska hm)

